

אבק שדה לבית

ו ל מ ש פ ח ה

טעימה מתוך
הגיליון המלא
שמחולק
למנויים

המטפלת הפכה למטופלת

סיפור חיים מסעיר וסוחף
על מי שפגשה את אורו
של הרבי ו'נשרפה'

היהודי מחדר 14

בנות משפחתו של הרה"ח
ר' חיים ליברמנש ע"ה
בתיאורים מרתקים על
חיים של אור והכנסת
אורחים ללא גבולות

פסיכולוג צמוד?!

כשהיהודי דפק בדלת
ונתן לנו את ה'תיקון' לא
האמנו שזו תהיה התקווה
| אור בהירות הדרך

אצל הרופא הכי גדול

בתוך ההתמודדות עם
המחלה האיומה פגשה ר.
שקדי את הרועה הנאמן
שהשיב אותם לחיים של
אור | המופת החי של הרבי

יענקל בספנת חיים

פרק שני בקומיקס המרתק

רבינו מגיע לאומן!

ספור לילדים מחייו של
הרבי | מדור ילדים

יש מי ששומע!

אחרי שהתייאשתי מכל העולם
פגשתי את מלך העולם | סיפור
מעולמן של בנות הנעורים

| דבר המערכת |

קוראות נכבדות!

אייר, חודש של רפואות. ועוד עם הגשם שהיה לנו השבוע... שכתוב שהוא מרפא. אייר ראשי תיבות - אני ה' רופאך. ואין כמו רבינו, רופא הנפשות הגדול, לתת לנו את המדריך המדויק לרפואת נפשינו המבולבלת.

באייר יש גם את ההילולא של רשב"י הקדוש. הילולא שנראית לנו לפעמים לא קשורה לימי הספירה והאבל על התלמידים הקדושים. אנו גם תוהות לעיתים על הקשר בין האבל בימי הספירה לציפייה למתן תורה, מדוע הם נכרכו יחד?

אך הדברים ברורים ומאירים כבנתינתם. רבינו מגלה לנו כי נשמת משיח שנשלחה לתקן את העולם, התגלתה בכל דור אצל יחידי הדורות, ורבי שמעון בר יוחאי נשלח לתקן את הפגם שבדורו - את הפגם של אחדות עם ישראל. רבי שמעון גילה את הסוד של 'אנן בחיבותא תליא', שקיום התורה תלוי באחדותם של כל עם ישראל, באהבתם זה לזה. רבי שמעון בר יוחאי תיקן את הפגם שפגמו תלמידי רבי עקיבא שגילה את 'ואהבת לרעך כמוך' - בזה הוא גרם שהתורה לא תישכח.

וזהו בעצם הקשר בין ספירת העומר, הילולת רבי שמעון, והאבל על התלמידים ומתן תורה. אי אפשר לקבל את התורה ללא צדיק שמעביר אותה, גויים רבים לומדים תנ"ך, אך אינם זוכים לקבל את האור. בשביל לקבל את התורה צריכים להיות מקושרים לצדיק האמיתי, לצדיק הדור שמאיר את מה שצריך לתקן, שנותן רפואה אמיתית לנפש הכמהה. רבי שמעון בר יוחאי נפטר בתוך ימי הספירה, וההילולא שלו היא התיקון על הפגם שפגמו התלמידים, שלכן הם לא היו ראויים להעביר הלאה את התורה. רבי שמעון בר יוחאי זכה להוריד לדור שלנו את הזוהר, ש'עמו יפקון מן גלותא' - עם הזוהר נצא מן הגלות. גילה סודות נפלאים שממתיקים לנו את הגלות המרה.

הגליון שלפנינו מלא וגדוש בעצות נפלאות, סיפורי התקרבות מדהימים שיכולים לעורר בכל אחת את הניצוץ שלה - הניצוץ של החיבור, של האמונה ברבינו, להאמין שישנו בוודאי. אנחנו יכולות לדלות מכל הטוב הזה, ולנצל את היום הקדוש הזה של ל"ג בעומר, להתחבר לקדושה - ולזכות להגיע שלימות ושמחות למתן תורה. וכמו שרבי נתן אומר - ממשה רבינו קיבלנו את התורה, ומרבינו קיבלנו את קיום התורה.

והלוואי שנזכה לקבל את התורה באמת!

כאט'ס אקספוזיט' אלוס גוט! תפארו יוצרתי

המערכת

תוכן הענינים

03 חמשת יחידי הדורות
מאמר מלא בהירות

05 כדורים ושמן אמונה
אור בהירות הדרך

06 סדנת ליקוטי
והפעם: רפואת הנפש

08 מטיפול רגשי לרפואת הנפש

מסעה המופלא של הגב' ק'

12 סופרת כל מיני ימים
שיחות מלב אל לב

14 המלאך של ר' שמעון
לדמותו של החסי
ד ר' חיים ליברמנש, חדר 14

18 ומשה ניגש אל הערפל
סיפור המופת של ר' שקדי

21 תמונות מדברות
ואני רופא אותה

23 לטועמות שבינינו
טעימה נוספת מהיין ההונגרי

24 זמן לצעוק
פרק תשיעי בסיפור המרתק

'צאו והתפרנסו זה מזה'... נשות אנ"ש היקרות! נשמח לשמוע על עסקים/יזמות של אנשי קהילתנו, כדי שאכן נוכל להתפרנס זו מזו... להצטרפות ופרסום חייגו לקו המערכת בשלוחה 2

פקס: 077-3180237

הגליון י"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה חייגו 02-6237686 שלוחה 3
עיצוב גריד: א. שפירא | עיצוב ועימוד: ב. סורסקי

טלפון: 079-5682867 | מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2
במידה ואין מענה נא להשאיר הודעה אנחנו מקשיבים לכלל
ההודעות ונחזור אליכם בהקדם

אבקשה לבית

2 אבקשה לבית

למעלה מן הזמן | לג בעומר ומתן תורה מקור עיקרי "שארית יצחק" לר' יצחק ברייטער חמשת יחידי הדורות

מחלוקת הלל ושמאי. לא הכל ברור יותר כמו פעם. הבית נחרב ועם ישראל יוצא לגלות ארוכה וקשה מנשוא. עד שרבותינו בכרם דיבנה אמרו: "עתידיה תורה שתשתכח מישראל!"

ואז שוב אמר הקב"ה לנשמה הערבה שהגיע זמנה לרדת ולהציל את העולם. והנשמה ירדה שוב כנשמת **רבי שמעון בר יוחאי**. ועל מה שאמרו חז"ל שעתידה תורה להשתכח, קם רבי שמעון ואמר: "ח"ו שתשתכח תורה מישראל! שנאמר: כי לא תשכח מפי זרעו". ורבינו מגלה: כי לא תשכח מפי זרעו סופי תיבות יוחאי.

רבי שמעון הגיע לקיים את ערבותו שהתורה לא תשתכח מישראל והוריד לעולם משהו חדש, דרך חדשה שהעולם עדיין לא הכיר: את **הזוהר הקדוש**. וכתוב: "בזוהר דא יפקון מן גלותא", ע"י הזוהר הק' נזכה לצאת ולהיגאל מהגלות.

עברו דורות רבים נוספים, המצב של עם ישראל בגלות הולך ומדרדר. ישנן עדויות שבסוף תקופת תור הזהב בספרד, טרם הגירוש, היו יהודים שלא למדו תורה לשמה, אלא בכדי לשפסף את שכלם ואח"כ הלכו ללמוד חוכמות חיצוניות, הם עסקו בהבלי העולם והרמה הרוחנית הייתה בשפל בכל תפוצות ישראל.

ושוב שלח הקב"ה את הנשמה הערבה להציל את מה שניתן להציל, וירדה לעולם נשמת האר"י הקדוש רבי יצחק לוריא והוריד לעולם תורה ודרך חדשה שעדיין לא התגלתה, את תורת הקבלה.

יש סיפור ידוע על האר"י הקדוש, שיצא עם תלמידיו לקבל את השבת מחוץ לעיר צפת. לפתע אמר: "בואו נלך לירושלים נספיק להגיע לפני שבת, ונקבל שם את השבת". חלק מהתלמידים אמרו: כן, נלך. אחרים אמרו: נודיע תחילה לנשותינו. ברגע ששמע זאת האר"י נבהל מאד ואמר: "אוי שלא הייתה לנו הזכות להיגאל! אילו הייתם עונים כולם פה אחד שהולכים, מיד היינו נגאלים!"

לסיפור יש טעם של חמצה, שוב בגלל תגובה לא נכונה הפסדנו דבר כה גדול לדורות. אבל האמת היא שלא בגלל תגובה שגויה החמצנו, אלא שהיה להם חסרון בסיסי שבלעדיו אין אפשרות להיגאל, והיא אמונת צדיקים פשוטה ותמימה בשלמות! אילו היה לתלמידים אמונה שלימה ברבם ולא היו שואלים שאלות, הם היו זכאים וראויים להיגאל! כמו שבמצרים לא שאלו איך נצא וממה נחיה.

עברו דורות נוספים, ועם ישראל שוב החל לרדת. החלו להשתמש בקבלה בצורה פסולה, ואז התרחשה אחת הטרגדיות הקשות ביותר בתולדות עמנו: פרשת שבתאי צבי, משיח השקר שר".

הסיפור של שבתאי צבי גרם לחורבן רוחני אדיר בעם ישראל, חורבן שאת השלכותיו אנו מרגישים עד עצם היום הזה!

שבתאי צבי הופיע מספר שנים לאחר גזירות ת"ח-ת"ט, גזירות קשות שרוב עם ישראל יתייחסו אליהם כמלחמת גוג ומגוג וכחבלי משיח. בתקופה קשה זו הגיע שבתאי צבי כשהוא נושא בשורת גאולה והכריז שהוא המשיח, הוא השתמש בקבלה מעשית והציג לעם "הוכחות" מיסטיות ומשכנעות שהקץ קרב ועת הגאולה הגיעה. כשהחלום הגדול קרס והשקר התגלה, התאכזב העם אכזבה קשה מנשוא, רבים נפלו ברוחם ואיבדו את אמונתם. במצב קשה זה קם יעקב פרנק שר", ייסד את כת הפרנקיסטים וסחף אחריו רבים, בסופו של דבר מרבית חסידיו התנצרו.

ר' נתן אמר: את התורה קיבלנו ממשה רבינו ואת קיום התורה קיבלנו מרבינו. אין לנו אפשרות קיום - לא רוחנית ולא גשמית בלי צדיק האמת.

מי הוא אותו צדיק האמת, ומהו הסוד שמאחוריו?

לפני שהקב"ה ברא את העולם הוא התייעץ עם המלאכים האם לברוא עולם עם בני אדם או לא. אמרו המלאכים: לא כדאי לברוא את האדם היות שהוא עתיד לחטוא ולגרם לנזק בלתי הפיך לבריאה כולה. תוך כדי כך הגיעה להקב"ה נשמת משיח שבתוכה כלולות כל 60 ריבוא נשמות ישראל, ואמרה שהיא ערבה ואחראית לעולם, שכאשר יחטאו בני האדם ויגרמו נזקים, היא ערבה ואחראית לתקן את הכל ולהחזיר את העולם לתיקונו. הסכים הקב"ה לקבל את הערבות והאחריות של נשמה זו וברא את העולם עם בני אדם.

כידוע, מיד עם בריאתו חטא האדם באכילה מעץ הדעת. רוב נשמות בני האדם היו כלולות בנשמת אדם הראשון, וממילא כולנו חטאנו ועל כולנו מוטלת החובה לתקן את החטא, על הגברים ע"י קשיי הפרנסה "בזיעת אפך תאכל לחם", והנשים ע"י "בעצב תלדי בנים".

כאמור רוב הנשמות היו כלולות בנשמת אדם, אבל לא כולם, נשמה אחת - נשמת משיח שלקחה ערבות על העולם פרחה ממנו טרם חטא, ולכן לא נכללה בו ולא חטאה בחטא עץ הדעת.

עברו דורות ואנו מגיעים לאבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, עם ישראל ירד למצרים ל-210 שנות שעבוד, שעבוד גשמי אך עיקרו רוחני, עם ישראל הלך והדרדר משער טומאה אחד למשנהו, עד שנכנסו לשער ה-49 של הטומאה, אילו היו נכנסים לשער ה-50 לא היה עוד דרך לשוב למוטב, והעולם היה נידון לחזור לתוהו ובוהו.

אמר הקב"ה לנשמה שערבה לעולם שהגיע הזמן לרדת לעולם ולקחת אחריות על מה שהיא ערבה, עליה לרדת למצרים ולהציל את עם ישראל מאבדון, ואז יורדת הנשמה כנשמת **משה רבינו**.

כדי להציל את העם היא צריכה להוריד להם דבר חדש, משהו שיזעזע אותם, שינער אותם, שיציא אותם מהרגלי החיים הקודמים וממנטליות העבדים שלהם. דבר שייתן להם דרך חיים חדשה שתעמוד להם ולזרעם עד סוף כל הדורות. וזהו **התורה הקדושה**!

אך היה תנאי מוקדם להצלה ולקבלת התורה: אמונה במשה רבינו. כמו שכתוב: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". לא היה להם דרך להגיע מתוך מצבם לאמונה בהקב"ה בלי האמונה במשה עבדו. ואכן יהודים שלא האמינו במשה לא יצאו ממצרים ולא זכו להיגאל, רק חמישית מעם ישראל היה זכאי להיגאל, וזכותו הייתה האמונה התמימה במשה רבינו.

משה רבינו עשה את תפקידו נאמנה; הוציא את עם ישראל ממצרים, העלה אותם מ-49 שערי טומאה ל-50 שערי קדושה ונותן להם את התורה שהיא נצחית ושומרת עליהם שגם אם ח"ו יפלו שוב ל-50 שערי טומאה (כפי שדורנו נמצא היום), יש להם את הכוח ואת כל האפשרויות לעלות משם בזכות התורה הקדושה.

עברו תקופות ארוכות וכל חכמי התורה קראו לעצמם 'תלמידי משה'; כיבוש ארץ ישראל, בניית בית המקדש הראשון ולאחריו השני, ועדיין כל תלמיד לומד מרבו שעדיין 'תלמיד של משה רבנו', אין מחלוקת על הלכה וכל התורה ברורה ומוסכמת. אולם בסוף ימי הבית השני העם התחיל שוב לרדת ממדרגתו הרוחנית, החלה שכחה בקרב תלמידי החכמים וכבר יש את

| אור בהירות הדרך - מסע החיים בדרך לאור האורות |

כדורים ושמים אמונה

מתארת: גברת י' ששון, בני ברק

כך זה התחיל...

ישבנו בסוכה, בקרית הרי"ם לז'ן בת"א. אבא, אמא ושבעה ילדים מתוקים, כששמענו דפיקות בדלת. בעלי ניגש לפתוח. בפתח עמד יהודי עטור זקן ופאות והגיש לו בהארת פנים חוברת 'חיזוק'. הוא חזר לסוכה עם החוברת, פותח בסקרנות. בפנים היו ציטוטים מספרי רבינו, וכן 'תיקון הכללי'. היינו רחוקים אז מברסלב, בעלי למד בכולל חזו"א בב"ב, ולימד ב"אור זורח", חידר ליטאי מובהק. בכל אופן, הוא התחיל לומר בהתלהבות את העשרה מזמורים, כשכל הילדים מצטרפים. זה היה מעמד מרגש. בלי להבין את העומק של ברסלב, ובלי להכיר את הרב'ה, אמרנו יחד, פעם ראשונה - 'תיקון הכללי'. מאוחר יותר נודע לנו שאותו יום-י"ח תשרי- היה ה"יארצייט" של רבינו.

בעלי מטבעו הוא טיפוס חוקר, כך שמיד לאחר החג הוא נסע לב"ב, והתחיל לברר היכן מוכרים ספרי ברסלב. הפנו אותו לחנות המרכזית של "ויצנדרל" שהיתה ממוקמת ברחוב רבי עקיבא, הוא קנה כמה ספרים, וכמובן המשיך ל'כולל ברסלב'. כעבור כמה ימים נסע ל'שול', ותוך זמן קצר הפך לחסיד נלהב. כך שטף האור הגדול את חיינו.

התפקיד שלי כחסידת ברסלב

קודם כל, להיות 'עזר כנגדו'. בעלי שיחי' מוסר שיעורים ברחבי הארץ, 3-4 פעמים בשבוע. ב"ה מעולם לא מנעתי ממנו לסייע ולהפיץ את האור של רבינו, גם, גם בזמנים של קושי ועומס, גם כשמבקשים ממנו לדבר בשבת, כמו בשבת 'החזיקו' וכדו'. זה החלק שלי בברסלב, ואני עושה זאת בשמחה.

וכמובן, העצה של רבינו, לדבר עם ה', מלווה אותי תוך כדי הבישולים, הנקיונות, וכל החיים...

הרגע שגיליתי את הגדולה של רבינו

לפני כשלוש שנים נפרדנו מבן יקר, חסיד ברסלב שנשמתו. ממיטת חליו ראיתי מה רבינו עושה לחסידים שלו.

הוא חלה במחלה הנוראה ל"ע, והיה בחולשה עצומה. הוא ידע היטב מה מצבו, וידע שהוא הולך להילקח מכאן. ואף על פי כן, הישוב הדעת שהיה לו, אין לו אח ורע. רק מי שהכין את עצמו קודם, מי שרבינו לימד אותו הרבה לפני שנהיה חולה מהו יום המיתה - יכול להיות בכזו שלווה, בכזה רוגע, ולדבר על יומו האחרון בלי שום מורא ופחד. שלושה ימים לפני הפטירה הוא היה חלש ממש. היו צריכים לטפל בו לגמרי. החתן שלי היה אצלו וראה את זה. איך חסידי ברסלב יכולים להתחזק בכזה מצב קשה? שמעתי אותם מדברים על 'בזיונות', צוחקים שהבושות שהוא עובר כאן, יכפרו לו שם למעלה. עמדתי נפעמת מוחה דמעות מול מציאות בלתי נתפסת.

רגע שצלחתי בזכות רבינו

כשהודיעו לנו שבני השיב נשמתו ליוצרה, רצו לשלוח לי אחות עם זריקת הרגעה. סירבתי. ידעתי שאני אכאב, אבל ידעתי שאני עטופה, נמצאת עם החוזקות והכח שרבינו נותן לנו.

במהלך השבעה, מכרה - שאף היא שיכלה בן, לא עלינו, התקשרה לנחם אותי, וכה היו דברי הנחמה: 'דעי לך שמרגע זה ואילך השתנו חייך. כאב של שכול הוא משהו שמלווה עד ה120. לא יוצאים ממנו בלי כדורים ופסיכיאטר'. כבר שבע שנים עברו, ועדיין היא עם כדורים ושיחות אצל פסיכולוגית. האמת? ברגע הראשון נבהלתי, סיפרתי לבעלי את דבריה, מבוהלת. הוא ממש התרעם. מחק את המספר שלה מהפלאפון שלי, ואמר שלנו יש 'כדורים' אחרים. כדורים של אמונה, התחזקות. הפסיכיאטר שלנו זה הרב'ה, ושאשכח ממה שהיא אמרה.

היום ב"ה, שכחתי. בתחילה באמת היה לי קשה מאוד, כל תזכורת ממנו פתחה אצלי צינור של דמעות. לאט לאט התאוששתי. הכאב לא שכך, הוא כן נעטף בשמיכה רכה. הרגשתי שרבינו 'שולף' אותי מהדיכאון. אני וכלתי - אשתו שתבלחט"א, לומדות יחד ומתחזקות באמונה, מה שנותן לי הרבה נחמה וחיזוק. עוד דבר שמנחם - הידיעה שלחשו לו 'גיי צום רב'ה' - לך לרב'ה... לפני כשנה, בליל שבת, חלמתי שאני רואה אותו זורח באור לא טבעי. בחלום אני שואלת אותו: 'מרדכי, איך אתה מרגיש? בחיך גדול הוא משיב לי: 'מצוין, אני קשור לצדיק'.

כשאני יודעת שהוא עם רבינו, אני מסוגלת לשמוח.

רבינו בשבילי

רבינו בשבילי זו עזרה ראשונה, זה טיפול נמרץ וחדר התאוששות ובית הבראה... רבינו בעצותיו הקדושות מלמד אותנו איך לשרוד במצבים הכי קשים. הוא נותן לנו את הכח להבריא, להתאושש, ולהמשיך הלאה בחיים.

אומן בשבילי

הבית שלי. כשאני נמצאת שם אני מרגישה שהגעתי הביתה. בפעם הראשונה שהייתי הרגשתי כמו בתוך 'פרו'קטור' עוצמתי. לקח לי כמה ימים 'לנחות' גם אחרי הנחיתה הפיזית... מאז זכיתי להיות עוד פעמים רבות. כל פעם כזו ממלאת אותי, נותנת לי כוחות

העצה שהולכת איתי

למצוא את המעט טוב. אם מחפשים, מוצאים הרבה.

לפני שבוע, נפטר ל"ע אברך מב"ב, בן 39, מצאתי את עצמי אומרת תודה לה' שבני נפטר כמעט בן 42. תודה על עוד כמה שנים שנתת לנו אותו. בזמן של המלחמה כמה נהרגו ולא זכו לקבורה? הודיתי לה' שהוא זכה לקבר ישראל, זכה למניין, זכה שילחשו לו 'לך לרבינו'. אף פעם לא חשבתי שאודה על זה להקב"ה, אבל כשמוצאים את הנקודות הקטנות האלו, זה מאיר את כל התמונה!

'סדנת ליקוטי' אומנותית | א. הכהן והפעם בסדנא: רפואת הנפש

טוב שבאת

גם נשים עייפות שעברו השכבת זאטוטים מתישה, הולכות בסוף יום לסדנא. גם נשים שגרונן ניחר מצעקות-שלא-לציטוט. גם כאלו שליבן נחמץ מנפילה כלשהי כואבת. או מי שכבר אטמה את ליבה 'כי ככה זה ודי'. גם הן תופסות איזו פינה נינוחה בבית ופותחות את גיליון 'אבקשה לבית' במדור 'סדנת ליקוטי'.

"כאן זה הסדנא של הליקוטי?" שואלות הנשים העייפות שמחפשות תרופה לכאב-נפשן. מציצות מבעד לדלת עלומה בין קפלי הכרומו. השם הטוב יודע כמה הן מחפשות מקום כזה. שיגלה את הטוב שבפנים, שיחדש באמת.

'כאן זה, כן'. חיוך מזמין אותן, פשוט וחמים. 'פשוט טוב שבאת'. נשים עייפות מיטיבות ישיבה על ספה מרוטה. שוקעות עמוק יותר פנימה. עיניהן ה-כמעט נרדמות מרפרפות על המילים. נעצרות. נפערות בתדהמה. יוצאות מחוריהן. מה הולך כאן. ריבונו של עולם.

בחדר הקטן שבין קפלי הכרומו הן מזהות ממש את עצמן. יושבות על גבי ספה מרוטה לעת ערב. מימין ומשמאל, מצפון ודרום מוקפות הן חברות. נשים יהודיות כמותן. עייפות יותר או פחות. או יותר ויותר. באו גם הן לסדנא. כל אחת מהן יושבת, נינוחה לחלוטין, על אובייקט כלשהו. והנה, הן כאן. כולן יחד. מבקשות לגלות 'מה זה הסדנא של ה'ליקוטי' האומנותית שפרסמתם בחודש שעבר, והאם זה בכלל יכול לעזור לי בחיים שלי ממש'...

למה הגענו

בצד החדר הקטן אפשר לראות את רחל-לאה. על כורסה סגלגלה, סלסילת גרביים-מחכה-לזיווגים למרגלותיה. ורחל לאה מחייכת, מבטיחה להם ישועה בקרוב. לשמאלה, על מקלעת-קש בהירה יושבת סבתא-מרסל. עיניה הטובות סוקרות את הנאספות ופיה ממלמל שמות הצדיקים. צמד חברות בתלבושת סמינר נכנס עכשיו גם הוא אל בין המילים, בוחר לו ספסל צדדי. מצחקק. והנה,

יותר קל..."

"נכון" אומרת האשה עם החיוך הפשוט "זה בדיוק. כשאנחנו מדברות יחד. חברות שמתמודדות בניסיונות דומים, עם שפה משותפת, אנחנו יכולות לקבל הרבה כוח ותקווה; 'מה, אפשר להשתמש עם 'המתן' למשל, גם על המקום התקוע בתוכי. גם על השידוך המתמהמה של הבן? "

"או של הגרב..." צוחקת רחל-לאה. "כל כך נכון מה שאת אומרת. למשל מחשבות טורדניות, יום אחד כך הבנתי, אולי זה בעצם ה'איבער טראכטן' (מחשבות מיותרות) שרבי נתן כל כך מזהיר מפניהן בעלים לתרופה. מאז, התחלתי פשוט לקרוא בצמא את המכתבים. לחזק את עצמי שוב ושוב כמה בקלות אני יכולה להחליף כל מחשבה במחשבה אחרת. טובה. כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד..."

"דוגמא טובה! כל כך יפה" סופקת סבתא כף בשמחה "ואכילה רגשית? אולי זה נקרא הממ... תאוות אכילה..." שקט בקהל. כן. נכון. האא. "והנה, אפשר לפתוח ליקוטי עיצות בערך אכילה. ועכשיו הדיבורים מאירים!"

זה לא הוקוס-קוסקוס!

"וואו" אומרת אישה מספה, כבר פחות עייפה. "וואו. ואז פשוט אפשר לקיים את מה שהרבה אומר שם ולצאת מזה! וואו... אני מרגישה שהדיבור המשותף הזה נותן גם הרבה כח להמשיך לחפש עיצה מדויקת בשבילי. כשאני רואה חברות שמאשרות ומחיות את עצמן מהדיבורים של ה'הייליגער רעבע'."

"אז הנה תשובה בשבילך" מריעה סבתא-מרסל למלכי "באמת הדיבורים של רבנו זה לא הוקוס-קוסקוס שמגישים לך עם רוטב ושלוש מימדים. הרפואות של רבנו הקדוש הן גנוזות. וצריך באמת להתייגע קצת כדי למצוא אותן. למצוא איך הן מתחברות ומאירות את החיים הפרטיים שלי. אבל כשמוצאים... אי אי אי, נשמה. כשמוצאים- זה 'מים רבים לא יכבו את האהבה' הנה, תראי מה רבי נתן כותב על זה..." סבתא מרסל שולחת יד

יש כאן גם איזו מלכי על כסא נדנדה במרפסת. עם שמיים מעל ועם גרניים.

'אז למה הגענו לכאן בכלל...' חיוך פשוט וחמים מזמין את כולן להקשיב. להטות אוזן מבקשת. ולב. 'באמת כולנו יודעות, באופן כללי בכל אופן, שזכינו ויש לנו רב'ה שהוא רופא נפשות. אם כן - מה גורם לנו לחפש חברות וסדנא כדי למצוא את הרפואה בשבילנו. מה בעצם אנחנו רוצות לקבל כאן יחד?'

שקט חושב יורד על דפי הכרומו הצבעוניים של 'אבקשה לבית'. חברות הסדנא מתבוננות זו בזו, ואז בשאלה ובעצמן פנימה.

"א..." הברה כלשהי מופקת מכיוון הנדנדה והגרניים "את האמת שאני הגעתי בעיקר מסקרנות. מה זה 'סדנת ליקוטי', למה היא אומנותית. ואיך זה קשור לדברים שהרבי אומר? כי בעצם..." מלכי עוצרת לרגע. ממשיכה באומץ "הסדנאות האחרות מעלוני הפרסומת יכולות להראות מושכות יותר. בנויות יותר. ממוסדות וצבעוניות יותר. וכשאני מנסה למצוא איזה חיזוק בספרי ברסלב, אני מרגישה שאני צריכה לחפש, להתאמץ, לברר... לא תמיד יש לי מיד את התשובה המסודרת..."

"אהה" אומר החיוך הפשוט. "אהה. שאלות טובות כל כך."

כאילו בחינם

"גם הסדנאות מהעיתונים עולות הרבה כסף." מעירה אחת מהצמד בספסל "וכאן זה כאילו בחינם."

"כאילו..." מוחה אשה עייפה מספה "חוץ מהרבה רצון וטרח שהיו לכל אחת מאיתנו כדי להגיע. זה לא נקרא בחינם."

"גם היה כתוב בפרסומת בפירוש שהמחיר הוא 'רָאָה בְּעֵצְמוֹ אֶת יְקָר תַּפְאֶרֶת גְּדֻלָּתוֹ". נזכרת החצי השני של הצמד. "ואני הגעתי לפה, כי כשאני פותחת ליקוטי עיצות או שיחות הר"ן- לא תמיד אני מבינה איך לחבר בין מה שכתוב למה שאני עוברת בחיים. לכן באתי. אולי ביחד זה יהיה

| ראיינה: פ. שפירא

| כתיבה: נ. וילנר

לרופא נפשות

(עלים לתרופה קכד)

אם אָמנָם הָרַדִּיפוֹת בְּלִי שְׁעוֹר אָבֵל מִדָּה טוֹבָה מְרֻבָּה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי הָרְפוּאוֹת שֶׁהַקָּדִים
בְּחִסְדּוֹ הֵם עוֹלִים עַל הַכֹּל, כִּי מַעֲוֹלָם לֹא הָיוּ עֲדִין רְפוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ כָּאֵלֶּה שֶׁמוֹעִילִים אֶפְלוּ לְחוֹלִים
אֲנוּשִׁים שֶׁבְּעֵתִים הֵלְלוּ בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא. וְדִבֵּר ה' יְקוֹם לְעוֹלָם. וּבִדְאִי יִגְמֹר לְטוֹבָה גַּם עִמָּךְ,
וְאֵל יַעֲזָבְךָ וְאֵל יִטְשֶׁךָ, כִּי חֲסֵדִי ה' לֹא תִמְנֶנּוּ וְלֹא כָלוּ רַחֲמָיו לְעוֹלָם. וּמַעַט מִזֶּה אָנוּ רוֹאִין בְּכָל יוֹם
מִמֶּשׁ, וְיוֹתֵר וְיוֹתֵר מִזֶּה אָנוּ מַחֲבִיבִים לְהֶאֱמִין בְּחִסְדּוֹ וְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל שֶׁאֵינוֹ נִפְסֵק לְעוֹלָם.

דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַכּוֹתֵב מִלֵּב וְנֶפֶשׁ וּמִצְפָּה לִישׁוּעָתְךָ. רַק חֲזַק וְאַמֵּץ.

נִתֵּן מִבְּרִסְלָב

את הגברת ח. ק. הכרתי במפגש בבית הכנסת של ברסלב. מייד הרגשתי שיש לה סיפור. בהזדמנות הראשונה שהייתה לי ביקשתי ממנה להתראיין ל'אבקשה לבית', והיא הסכימה בשמחה, מרגישה שהסיפור יהיה 'פרסומי ניסא' כהודיה לה' שהביא אותם להתקרב לאור, לרופא הנפשות הגדול...

אז, גברת ח. ק. היקרה - מה תוכלי לספר לנו, כיצד התקרבת לברסלב? איך הכל התחיל?

מאז שאני זוכרת את עצמי, תמיד חיפשתי. התעניינתי במה שעובר עלי עצמי, על אחרים, היה בי רצון לתמוך, להבין, לנפש, לעזור. כל זה היה הרבה לפני שנפתח בפני העולם המופלא שהתגלה לי עם התקרבותנו לרופא הנפשות האמיתי. **באיזה סגנון בית גדלת?**

גדלתי בבית שמור עם חינוך ללא פשרות, ערכים של תורה ודיקדוק הלכה, אמא שלי, אשה מיוחדת, בעלת חסד, הסידור שלה ספוג בדמעות, ורשימות של שמות לתפילה. אבא שלי, תלמיד חכם עצום, שמדקדק בקלה כבחמורה. היה הכל בבית שלנו, אבל בכל אופן, הרגשתי תמיד שמהו חסר לי, מין געגוע פנימי שלא הבנתי מהו...

לאחרונה קראתי מאמר ב"אבקשה לבית" שהאיר לי את החסר הזה - זה היה מאמר שדיבר על ר' שמעון בר יוחאי - על המתנה שנתן לנו - הוזהר הקדוש, פנימיות התורה, הקשר, העומק והמשמעות של עבודת ה' בכל רגע. זה מה שהיה חסר לי, ולא ידעתי אפילו, היה חסר הצדיק שירפא את הנפש, שידליק את הלב.

ולא שלא היה לנו לב! קיימנו מצוות, השתדלנו להכניס בהם גם את הלב, להתפלל בכוונה ולעשות רצון ה'. אבל היו דברים שלא היו קשורים, כביכול, אליו. למשל - כאב נפשי, מה הקשר ביני לבין רוחניות? אם 'עובר עלי', מבחינתי, אני צריכה למצוא פתרון בעולם המעשה, כואב לך הלב? את מרגישה בקושי, במצוקה? יש לך בעיה, תפתרי אותה, לך לפסיכולוג! לצערי לא פניתי לה' מתוך המקומות הללו, ולא הבנתי את המטרה האמיתית שלהם - קרבת ה'.

לצערי, כך חייתי, וכך גם התחלתי את המסע של לימודי הטיפול שלי.

נמשכתי לתחום, כאמור, מגיל צעיר, והכל ממש סקרן אותי. למדתי המון שיטות. לא גמרתי ללמוד, רציתי לדעת הכל, ויטודי: חקרתי: מה משפיע על הנפש? איך היא בנויה? הייתי כל הזמן בחיפוש, כי משהו היה חסר לי. משהו עמוק בנשמת התגעגע, ולא ידע למה... וגם היה בי רצון בוער לעזור, פגשתי המון אנשים עם כאב גדול, והרגשתי שאין לי איך לעזור להם... רציתי מאוד לקבל כלים שאוכל באמצעותם לעזור לעצמי ולאחרים.

למדתי במקומות שנקראים 'מאשרים', 'מפוקחים'. מעולם לא דרכתי במקומות מפוקקים. הכל למדתי בתוך המקומות השמורים ביותר. בתוכי המוסדות הטובים, שהיו מביאים את המרצות ה'מומחיות' וה'מקצועיות', מרצות חרדיות, 'משלנו', שלימדו אותנו שיטות ותיאוריות שמגיעות מחכמות חיצוניות, מתוך ההשקפה ש'חכמה בגויים תאמין'. ישבתי שם בתמימות, והספגתי לתוכי את כל מה שהם החדירו... אך הם לא ידעו שהנפש של היהודי שונה! עמוקה! מרוממת! גבוהה מעל גבוה, אי אפשר להבין אפילו קצה קצה של שליחות או תיקון שיש לנשמה יהודית שיוצרת לעולם, עם כל מה שעובר עליה... איך אפשר לנסות בכלל להבין לחקור?

איזה כלי יכול לתת מרפא לנשמה מטולטלת בעומק הגלות? אין כלי כזה! רק הצדיק מכיר אותנו לפני ולפנים וסולל לכל נשמה מיוסרת דרך לחרות אמיתית!

כל הלימודים הרחיקו אותי מהמקום הבראשיתי בו הייתי בתור נערה - שואלת, מבקשת, מחפשת קרבת ה'. כשהייתי בכאב, כנערה מבולבלת שמאגרת את הסביבה - חיפשתי תשובות ולא מצאתי, היו לי לבטי נפש קשים, והייתי מדברת עם ה'.

אני זוכרת סרטואציה, בה חברות לא טובות משכו אותי למקום, ממש ה'לא טוב' שרבינו מדבר עליו... חשבתי שאיננה, שאמצא מנוח לייסורי הנפש שלי, אך לא. ממש לא כך היה. ציפיתי להרגיש שם טוב, רצויה ואהובה. התאכזבתי.

חזרתי משם מאוחר בלילה. חושך, תחבורה ציבורית, חברות מפוקפקות והרגשה של 'לבד'. פתאום פחדתי. הבנתי שאני מגיעה הביתה, אין פלאפונים, (זה היה לפני שנים...) וההורים שלי בוודאי מודאגים, חרדים וכועסים! מה אני אומרת להם? איך אני יוצאת מהסיפור הזה בשלום?

מתוך המקום המפועך הזה, פרצה ממני תפילה. פשוט שפכתי את הלב לה', אמרתי לו: 'ה', אני מתביישת לדבר איתך, עשיתי דברים שאתה לא אוהב, אבל מי יעזור לי עכשיו? יש לי רק אותך! בבקשה, תעזור לי שלא יכעסו לי, ותסלח לי על מה שהיה!'

קצת התביישתי על התפילה הזו. לא כך גדלתי וחונכתי. אצלינו ידעו שתפילה מגיע עם נוסח מיוחד שתיקנו אנשי כנסת הגדולה. הרגשתי שצורת הדיבור הזו עם ה' היא לא ראויה, והיא כנראה תסמין נוסף להתדרדרות הרוחנית שלי...

סופו של המעשה היה, שכשהגעתי הביתה, כולם ישנו!

השתחלתי למיטתי בדממה, שומרת על השקט ככל האפשר. עדיין הייתי מכווצת מחד מה יהיה בבוקר. אבל - ה' שמע לתפילתי, וכשפגשתי את אמי כשהתארגנתי ללימודים היא רק הפטירה: 'וואי, חני, חזרת אתמול מאוד מאוחר, הכל בסדר?'

ואני עניתי באדישות מעושה: 'כן, קצת התעכבתי, אבל הכל מצוין!'

ושמחתי כל כך! הודיתי לה' שהציל אותי מתסבוכות...

אך לימודי הטיפול הרחיקו אותי מהמקום התמים של הדיבור הפשוט עם ה'... הלימודים לא נתנו מענה לנפש המשתוקקת, המיוסרת. ורק לאחר שנים, אחרי שזכיתי להתקרב, פגשתי את זה שוב אצל רבינו הקדוש.

במהלך כל לימודי הטיפול אמרו לנו, לא לדבר על הקב"ה בטיפול, לא להתחיל להטיף אמונה. עשו הפרדה מוחלטת בין הרוחניות לקושי הנפשי. והזהירו מלערב בין התחומים. בטיפול כל הזמן מדברים על איך הקושי התפתח, מאין הוא הגיע, על מה הוא 'יושב', מה קרה בעבר שהביא את זה, איך התפתחו האמונות הללו... דיבורים שאינם נוגעים בנשמה ובכמיהתה לשורשה.

ממש הוציאו את החיבור לה' מכל הסיפור בצורה ברורה ומוחלטת, ר"ל. ורק אחרי שזכיתי להתקרב, ראיתי כמה זה הפוך מצורכי הנפש. כמה הנפש כוספת לחיבור, לאמונה.

אמנם בטיפול יש שיטות יותר הוליסטיות, כאלו שמגיעות מהמזרח הרחוק, ושם כן מדברים בשפה רוחנית, אבל זה כל כך לא מדויק, ובלי כלים, כך שזה לא משיג את המטרה. אומרים לך 'להיות בחוויה', תפרוק, תרגיש, תשפוך את כל מה שיש לך בלב, אבל בלי כלים מה לעשות עם זה. זה מגיע בלי המעטפת - ובלי ההתקשרות לרבינו, שהיא היסוד.

אצל רבינו יש את הכל - במדויק!

כשגיליתי את העצה של ההתבודדות, כל כך התרגשתי, זאת הייתה התשובה המדויקת ביותר לייסורי הנפש שלי. פשוט גאולה אמיתית.

מצד אחד - מקום יומימי לפרוק כאב, לב נשבר, 'ניקיון' יומי, בלי הדחקות, בלי לברוח... וגם זה לא לבד, פגשתי את אבא!! אבא שבשמים!! רחום, אוהב, קרוב כל כך, מושיט לי יד, זה היה גילוי כל כך מיוחד ומרגש. הרגשתי שסוף סוף יש משהו שמכיל אותי באמת. שמבין אותי הכי טוב. שנמצא שם בשבילי. תמיד.

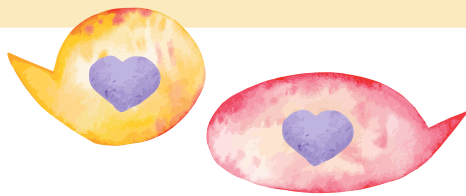
מצד שני - היה גם גבול להצפה הריגשית - שעה ביום - לב נשבר - וכל שאר הזמן - בשמחה!! בעשיה... ממשיכים הלאה!! לא נותנים לכאב להפוך לעצבות! לא

ישבתי שם בתמימות, והספגתי לתוכי את כל מה שהם החדירו... אך הם לא ידעו שהנפש של היהודי שונה! עמוקה! מרוממת! גבוהה מעל גבוה, אי אפשר להבין אפילו קצה קצה של שליחות או תיקון שיש לנשמה יהודית שיוצרת לעולם, עם כל מה שעובר עליה... איך אפשר לנסות בכלל להבין לחקור?

מתבוססים ברגשות קשים! מתמלאים באמונה, בשמחה, בתקוה, מחזיקים בזה בכל הכוח!

זה היה לי כל כך טוב! כל כך אמיתי, כל כך מדויק ונכון!

על מרת אדל בת הבעל שם טוב הקדוש,
מספר: "שכל היום התהלכתי עם כסופים
להשי"ת, ושאלה עצמה, מה עוד יכולה
אני לעשות דבר שיהיה לרצוני יתברך"

| שיחות מלב אל לב |

א. הכהן

סופרת כל מיני ימים

שלי כאשה נשואה. הבחורה המוארת שהייתי - התקדמה בעלייה ועשתה נחת להשי"ת. והאישה הנשואה שאני - גורמת נחת רוח לבוראי בתפקידי אחרים. זה מה שהוא רוצה ממני כעת. להיות שלמה עם עבודת השם שלי ולחפש איפה אני כן יכולה להתחבר בדרגה שלי. כמו שהחיים החדשים מאפשרים. זאת היתה רפואה ענקית בשבילי ודרישת שלום חמה מהרב'ה.

עוד יהיה אחר כך טוב!

מ. בלוי מביתר: בזמן של עליה אני מחיה את עצמי בעצת התורה וההודאה. להודות להשם שהתחנתי, שיש לי ילדים וגם איפה לגור... להלל על כל שאר המתנות שנותן לי. בזמן ירידה - אני מזכירה לעצמי שהקושי עובר, ועוד יהיה אחר כך טוב. כמו שהרב'ה מלמד אותנו - ללוות שמחה מהעתידי. הזמנים הקשים עוברים. ובעז"ה יהיה 'עוד יותר טוב'. עוד דיבור שמאיר לי בזמני חושך הוא: 'טוב לאדם להחיות את עצמו עם איזה ניגון'. לשיר לי מידי פעם איזה ניגון מחזק, משמח. ויש לרב'ה עוד הרבה עצות בשבילנו...

אם אני עדיין כאן - סימן שיש לי פה תיקון.

נ. וייס, בית שמש: הרפואה שהרב'ה נותן לי למעברי החיים, מתחלקת לשני שלבים; דבר ראשון - להבין שכל העליות והירידות של החיים, כל העיתים שעוברים עלי - הם חלק מהדרך המושגת שמובילה אותי אל תיקון הנפש השלם. כלומר - כל מקום שהקב"ה מוביל אותי אליו, הוא לא בטעות, חלילה. כי אם חלק ממסלול מושג ומדויק של השם יתברך שמביא אותי לתכלית שבשבילה אני כאן.

השלב השני מגיע אחרי שהבנתי שאני כאן כחלק מתהליך מכוון. הרב'ה מלמד אותי איך כל מעבר שעובר עלי הוא בעצם הזדמנות ללמוד פה עוד דעת. איך לעבוד את השם בחושך הזה, במקום הזה, מתוך הרגשות הללו דווקא. איך לא ליפול, לא להישבר או להתייאש. איך להישאר בישוב הדעת וברוגע. להמשיך להאמין בעצמי גם כאן, בטוב שלי, באהבת השם יתברך אלי ובאהבתי אליו בכל מצב.

העליה או הירידה הזו - הן הזדמנות מאת השם ללמוד עוד דעת. לחפש איך לעשות את הדבר הנכון דווקא מכאן. לאט לאט אני לומדת. מבקשת מה השם רוצה ממני כעת. כי אם אני עדיין כאן - סימן שיש לי פה עוד תיקון. ולמרות שאולי רציתי להיות במקום אחר - אני מסכימה להיות כאן, לקבל את מה שעובר עלי. להאמין שהשלב הזה מושג. להתפלל מכאן להשי"ת ולצפות לישועתו.

וכך, כשאני מגיעה בדרך למקום של עליה - אני ממשיכה לחפש מה השם מרמז לי עכשיו לטובה. ובירידה - במקום להישבר מהחושך והנפילה, (מה, עוד פעם אני במקום הזה?...), כדאי פשוט להבין שהשי"ת שלח לי פה עוד הזדמנות; ללמוד משהו חדש, לצעוק להשם מכאן. לחפש כיוון והבנה, לדייק את עצמי - מה נכון לי עכשיו וכו' ולקבל כח להמשיך.

יש הרחבות בתוך המיצר!

מ. אייזנברג, ביתר: רבינו אומר על הפסוק "מן המיצר קראתי קה, ענני במרחב קה" כשיהודי נמצא במיצר - הוא צריך למצוא את ההרחבות ששם השם עוזר לו

עליות וירידות. על מי לא עובר? בשער הדולר, בדרך לסבתא ארופמן, בטמפרטורות המתחממות ובעיקר בנפש. כשאנחנו מתחילות לספור את הימים, אפשר לזהות שיש לנו זמנים מכל מיני סוגים. "תקופות התכנסות והסתגרות, לעומת מצבי צמיחה ולבליב" מגדירים מומחי הבוטניקה, קולם רענן. "ימים מטופחים לחלון הראווה, לעומת רגעים שמנסים לטאטא בסוף היום". מנסחת המוכרת של 'גיפט מתנות'. "לפעמים קשה לי ולפעמים מרגיש לי טוב" אשת החיל במילים פשוטות לעת ערב. "ככה זה, מיידאלע. הנפש שלנו חווה כל מיני מצבים" סבתא ארופמן מחייכת, לוגמת מכוס התה.

רופא הנפשות הגדול, רבינו הקדוש, שמכיר את פיתולי הנפש ועומק חוויותיה - מדבר **גם על זה**. מרום גבהי שמיים מוריד אלינו רפואה אמיתית, פנימית.

רצוא ושוב. הוא מגדיר את השורש. כשרוצים ללכת בדרכי התשובה - יש להבין קודם כל שקיימים שני מצבים; עליות וירידות. **שניהם חלק מהדרך. את כולם סופרים ומחשיבים!** אבל, כן - יש לרכוש בקיאות איך ללכת בהם. והוא מלמד אותנו איך.

כי בכל מצב נדרשת מאיתנו התמודדות שונה, כדי לצלוח אותו בשמחה ולהמשיך הלאה בדרכי התשובה. **אולי תוכלי לשתף אותנו ב'קבוצת התמיכה' שבמדור זה, כיצד את מחיה את עצמך מרפאות הנפש של הרופא הנאמן? איזה דיבור מצמיח אותך בזמני עליה ומה מחזק בירידה?**

מתנה של 'בקי ברצוא ובשוב' - ישר מהרב'ה...

ש. לב מירושלים: כבחורה הייתי מחוברת מאוד. לומדת הרבה בספרי רביז"ל, מתפללת בכותל, בקברי צדיקים, זוכה לומר הרבה ליקוטי תפילות. והיה לי טוב. ב"ה, התחנתי והנה - הראש שלי פתאום במקום אחר. בתחילה הייתי מזועזעת מעצמי; איפה את, לאן הגעת! לא פותחת ספרים ואפילו לא מספיקה להתפלל. מה, כל ההתעוררות בימי נעוריך היתה רק כי בעצם לא היה משהו אחר? התפילה המחוברת היתה רק רטיה לכאב ההמתנה לשידוך, וכשהתמלאה בקשתך - הלכת לדרך, שוכחת?...

המילים הצולפות היו קשות לי. אז התעלמתי מהן. כנשואה, לא היה לי כח וגם לא אפשרות טכנית ורגשית לעמוד ברף של הבחורה שהייתי. ולהתמודד עם הקולות המחלישים - לא ידעתי איך. אז לא פשוט לא חשבתי על זה. כמה חודשים אחרי החתונה - נסעתי לאומן. כל כך תליתי תקוות בנסיעה לרופא הנפשות. התפללתי שאחזור לעצמי ויהיה לי כח וסבלנות להתבודד ולהתפלל.

אבל גם שם לא היה קל. חיכיתי להתעוררות אמיתית. מתאמצת להתרכז למרות ריבוי המתפללות הקדוש. אבל היה לי קשה. נשברתי. ביום יום - נו, מילא. אבל לפחות להתעורר כשאני מגיעה לרב'ה...

ואז, מול הלב השבור בבילנסקי-פושקין, לימד אותי בעלי את מתנת ה'בקי ברצוא בקי בשוב'. להבין, שיש לי ללמוד איך להיות בקיאה גם בזמנים של עליה - להמשיך ברצונות ולא להדרם. ובזמני קושי וירידה - להתחזק ולעשות את מה שאני כן יכולה לפי כוחי.

ימיים אחרי שחזרתי, פגשתי חברה ודברנו. המילים שאמרה היו פשוט התשובה שהרב'ה שלח לי. מה התפקיד המדויק שלי עכשיו. וכיצד מתבטאת עבודת השם

ניגון מיוחד משלי | ר.לב

לְרַפָּא נַפְשׁוֹת

כְּמִיּהָ עֲזָה
לְהַתְרַפֵּק עַל מַצָּכַת אָבִן
שִׁישׁ שָׁחַר,
אָבִן פּוֹעֶמֶת,
לֵב הָעוֹלָם.

וּכְשֶׁבִּאתִי, עֲצָמָה הִזְכֵּיָה
וְשֵׁם, גִּילָה וּבְכִיָּה.

הַנְּגִי, בְּשִׁבְרוֹן
מִמָּסַע, מִמָּשָׂא
הַתְּלָאוֹת,
וְהַיָּמִים, וְהַשְּׁבָרִים
הַכְּאֲבִים,
וְהַדְמָעוֹת.

בְּתִלּוֹת, מִתְרַפֶּקֶת
אֶפְשָׁר מִתְפַּרֶקֶת...

יִוֹדַעַת
שֶׁכָּאֵן הַמָּקוֹם לְכָל הַשְּׁאֵלוֹת,
כִּי רַק הוּא מוֹסֵר נִשְׁמָתוֹ עֲבוּרָנוֹ
לְאַרְךָ וְלִרְחֹב,
לְרַפָּא נַפְשׁוֹת
עֵיפוֹת, תְּלוּשׁוֹת

אוֹר תְּדַשׁ לְהַזְרִיחַ,
כִּי הוּא
הָאֶחָד שֶׁהִבְטִיחַ:
”וְאֲנִי רוֹפֵא אוֹתָהּ!”

דווקא בזמן הצרה. כך הוא מוצא הרחבה ועוד הרחבה. או אז הוא יוצא יותר ויותר מהצרה עד שעונה לו השם במרחב לגמרי..

הלימוד הקדוש הזה מחזק מאד בזמנים דחוקים וצרים יותר. היתה לי תקופה שעברנו כל מיני סוגי קשיים וניסיונות. עד שהתחושה היתה שהכל הצטרף לקושי אחד גדול. והעצה הזו שהרב'ה נתן - עזרה לי למצוא את החלקים שכן טובים ומאירים גם בחושך הזה, עד שבאמת, לאט - לאט, ברוך השם, הקב"ה עננו במרחב והכל הסתדר...

עוד אמרה שהולכת איתי תמיד היא מה שרבינו אומר על מים שנראים כצלולים וכשמתחילים להרתיח אותם - רואים לפתע פסולת ולכלוך שלכאורה לא היו שם קודם. אך האמת היא שדווקא כשמתחילים את המים - הכללך שהיה בלוע בהם קודם - יוצא החוצה. כעת המים באמת צלולים וצריך רק להסיר את הפסולת הגלויה.

כך גם כשאני מנסה להתקרב, לפעמים דווקא אז - אני מגלה כל מיני מקומות פחות מאירים בנפש. ואני יודעת שברגע שמתחילים להרתיח ולהכניס ווארעמקייט בנשמה - אז היא מזדככת ומתנקה באמת. ומה שנראה לי כבלבולים וירידה שלא היתה קודם - באמת זה עצמו תחילת ההתקרבות. ”וְאֲנִי יִשְׁאָר אַחֲרֶיךָ זָךְ וְצָלֹל לְגִמְרִי בְּאֶמֶת כְּרָאִי.” (שיחות הר"ן, ע"ט)

העליות והירידות מתחברות יחד לדרך של התקרבות!

ר. גוטליב, בני ברק: כשאנחנו קוראות 'סיפורי צדיקות', הלב מתמלא רצונות קדושים. ולפעמים יכולה להתגבב ללב הרגשה מחלישה של 'איפה הן ואיפה אני' ו'האם גם האשה הצדקנית מהסיפור עברה גם היא זמנים אפורים בחיים...?'. אבל כשאנחנו מתבוננות על החיים שלנו ממש - אנחנו יכולות להבין ש-כן. כשזוכים לחיות עם הרב'ה, גם חיים פשוטים של אישה פשוטה עם מעברים פשוטים - יכולים להפוך לסיפורי צדיקים...

זה כל כך 'מופת של הרב' שלוקח את החיים הרגילים שלנו ונותן לנו דעת לכל המצבים. בצורה, שגם העליות וגם הירידות מתחברות יחד לדרך קדושה שמקרבת להשם. וככה, אשה רגילה, שלא תמיד זוכה להיות מחייכת או רגועה - נצחית, יכולה להשתמש עם עצת ההתבודדות לדוגמא, ולחיות איתה חיים טובים בכל סוגי המצבים; אפשר בזמן של עליה להתבונן בחסדי השם ובטובות שעושה עימנו. לא לקבל אותן כמובנות מאליהן. להתפעל מהן ולהודות להשם. ובזמן של קושי או ניסיון - העצה הקדושה הזו מביאה אותנו לשתף את השם ממה אני מתוסכלת, מה מלחיץ אותי עכשיו וכו'.

גם העצה של 'להפוך את היגון והאנחה לשמחה' נותנת כח בזמני ההתמודדות. כשאפשר להתבונן דווקא ב'יגון ואנחה' שאיתם קשה לי ולנסות לחזק את עצמי שדווקא מהם תצמח לי טובה וישועה. ברוך השם, בזכות הרב'ה גם אנחנו זוכות לחיות חיים מחוברים להשם בכל המצבים.

ושאלה לחודש הבא: תקווה חדשה צומחת עכשיו בלב; 'יש לרב'ה עיצה גם בשבילי!' 'אולי אזכה למצוא גם אני רפואה לכאב-נפש כזה או אחר'... אולי נעמיק יחד, לחפש רפואה אצל הרופא הנאמן למחלת הנפש הנפוצה ביותר; העצבות. מי שמכירה... ומכירה גם איזו רפואה אמיתית למחלה נוראה זו - נשמח אם תפנה בדחיפות למוקד החרום של הצלת הנפשות במדור זה...

יש לך מה להגיד? את מוזמנת "להזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שידועים ומבינים כל אחד, כפי מה שקבלו מרבים" (משיבת נפש, ג')

ניתן להשאיר תשובות או שאלות בקו המערכת -079

5682867 בשלוחה 1 או לשלוח לפקס 3180237-077

| מ. בלום

יום ל"ג בעומר. בחדר הקטן שמעל לציון מסתגר לו ר' חיים ושוּפך צקון לחש. מסביב הכל שומם, ולמרות התאריך הנקוב בלוח, נשמע מרחוק רק קולם של השוטרים שמחפשים אחר 'עבריינים' שמתחבאים בשטח הסגור...

לפתע, נפרצים המחסומים וקהל הרבבות פורץ אל הציון. הדבר הראשון שעשה ר' חיים היה, להוציא את כל העוגות, יחד עם השתייה הקרה, אותם אגר בלי שום הגיון לכבוד הציבור הקדוש. ר' חיים ידע והרגיש כי בוודאי גם בשנה כזו יגיעו האנשים גם יגיעו... רשב"י לא יוותר.

...

היה זה מחזה מדהים לראות את אבא בחלוקה של ל"ג בעומר. איזו הארת פנים! איזו מתיקות! באמצע השנה, כשהיה שווה אצל ר' שמעון, היה דבוק בציון רוב השעות, כמעט לא ישן, לא זז מהציון והתפלל שעות בערגה ובנעימות, כפי שזוכרים הזוכים להכירו. אבל בל"ג בעומר מסר את כל כולו למען כלל ישראל | **בנותיו של הרה"ח ר' חיים ליברמנש ע"ה בנו של הרה"ח ר' נתן ליברמנש שיכלחט"א בהצצה מיוחדת לדמותו האגדית של האבא שהיה מאנשיו של ר' שמעון ולא רק בל"ג בעומר**

לרגל יום ההילולא של רשב"י, ובהתקרב הארצייט הראשון של החסיד הנאמן, שהיה מבוטל וקשור בכל נימי נפשו לרבינו הקדוש ולרבי שמעון בר יוחאי, שאלנו את בנות המשפחה מה תוכלנה לספר לנו על אביהן הצדיק, על הכנסת אורחים המיוחדת שהייתה לו במירון, ועל הבית המיוחד שהנהיג.

אולי תספרו לנו קודם על 'הכנסת אורחים בחדר 14' הידוע, הנמצא מעל ציון הרשב"י, ואיך הכל התחיל?

לסבא, החסיד ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין זצ"ל, הייתה 'חזקה' על חדר 14 שעל גג הציון במירון. החדרים הללו, היו 'חזקות' משנים קדמוניות אז שהו בהם אנשי מעשה שביקשו לשבות או לשהות אצל הרשב"י ימים מספר, לפני שנים רבות. הרבה לפני שהציון היה מקום מסודר כמו שאנחנו מכירים היום, עם מים זורמים וחדרים מחולקים. החדרים האלו היו בעצם כוכים קטנים על גג המערה, שאנ"ש בעיקר, היו נוהגים להשתמש בהם ללינה קצרה עד זמן חצות, כשהם הגיעו לר' שמעון. הידועים מביניהם הם ר' שמואל שפירא, ר' יונה לבל... ועוד. עם השנים החורים הפכו לחדרים ראויים יותר לשמם, וכל אחד מה'עובדים' שהיה מהקבועים שהגיעו למירון - הוריש לבניו 'חזקה' על החדר 'שלו'. כך קיבל הסבא את החדר שלו, שם נהג לעסוק בהתבודדות ובעבודת ה'.

אבינו ע"ה, הרבה לנסוע למירון, בל"ג בעומר כמובן, אך גם בכל השנה. בכל עת שנסע הוא השתכן בחדר 14, החדר של הסבא - חמיו זצ"ל. בימי ל"ג בעומר אנשים שהגיעו למירון היו מבקשים ממנו - בתור בעל 'דירה', זה כוס מים, וזה כסא ישיבה. כשראה אבא שמרובים צרכי עמך - הוא שלח לקנות כמה שקיות חלב שיוכל להחיות את הציבור בכוס קפה. וכשראה הציבור שאפשר לקבל כיבוד, התחילו לבוא עוד ועוד אנשים, והצורך גבר ביותר. עד שהדבר הפך רשמי, ואבא שש להפוך את חדר 14 לחדר 'הכנסת אורחים'.

הוא התמסר לגמרי לעניין הזה. הוא ראה בזה ממש שליחות לכבוד רשב"י

בחיי היום יום הוא היה אדם עניו, פשוט וצנוע ונחבא אל הכלים. הוא שימש כמלמד דרדקי שנים על גבי שנים, ובמשך כל שנות עבודתו נתן את ליבו לתלמידים. הוא לא החסיר אף פעם, ואפילו לא אחר - גם לא בימים שהיו לו שמחות מדרגה ראשונה! כשהתחתנו ילדיו או נכדיו, במסירות מיוחדת היה מופיע כמו חייל בכל יום ב'חידר', ונותן את כל כולו לתלמידיו. רק פעם בשנה היה מחסיר - בתקופת ל"ג בעומר. הוא היה לוקח ממלא מקום על חשבוננו, והעביר את המסירות הזו לעניין ה'הכנסת אורחים'. זה היה לפני הכל.

מה חילקו בחדר? מי ארגן את הכל?

בתחילה ה'פרוייקט' עוד היה קטן, ואז אבא היה מארגן בעצמו את כל העניינים: קונה חלב, קפה ורוגאלאך. עם הזמן הפרוייקט התרחב, והיה צורך בעוד כח אדם. הרבה טרחו ועזרו לכבוד ר' שמעון, אך יד ימינו של אבא היה יהודי בשם ר' יצחק שווארץ. הסיפור שלו התחיל בכך שביקש מאבא לשהות בחדר 14, כיוון שרצה להיפקד בזש"ק. וראה שהרבה אנשים שחיפשו פינה שקטה לגלח את ילדי החלאקה שלהם, והוא גילח אותם כסגולה. ואכן הוא נפקד. ומאז הוא הפך להיות חלק מהעניין של ההכנסת אורחים, וטרח (וטורח עדיין) רבות, הן בממון והן בגוף - הכל למען כבודו של רבי שמעון.

עם הזמן הצטרפו עוד ועוד אנשים לפרוייקט. היו בחורים מעוכבי שידוך שחששו לעזור שמא זה יזיק להם בשידוכים. אבא היה מחזק אותם לא לפחד, ואמר להם שמלעזר לכבוד רשב"י אי אפשר להפסיד. ואכן כולם זכו, ברוך ה', לשידוכים טובים, וכשרצו להודות לאבא על שזיכה אותם, הוא אמר להם - התגמול יהיה שתמשיכו הלאה לעזור לכבוד רשב"י.

מי מימן את הפרוייקט?

תחילה היה אבא מוציא כספים הפרטי לצורך העניין. אך, כשרבו ההוצאות הוא היה צריך להשיג תרומות, ואף התחיל לגלגל חובות לשם העניין. ברוך ה', אנשים תרמו וגם ראו ישועות של ממש בזכות התנא הקדוש. כשבאו לספר לאבא על ישועה בתרומה, היה אבא מחזק אותם לתרומה שוב בתור הודאה וגם לפרסם על הישועה כדי לפרסם ברבים את כוחו של ר' שמעון. כך שיעוד ועוד אנשים יתרמו לכך.

אבא אמר לי שתמיד עד ל"ג בעומר הבא הוא היה מכסה את ההוצאות של ל"ג בעומר הקודם.

אבא היה אדם מאורגן ומסודר להפליא. מצאנו אצלו פנקסים עם פירוט מדויק על כל שקל. לא רק בחשבונות של מירון הוא היה מחושב, כל חייו היו מחושבים, מדוקדקים ומפורטים, הכל בסדר מדויק ומושלם. הכל היה רשום, גם המתנות שהוא חילק לנכדים... באופן כללי הוא היה כל כך מסודר, 'החזיק ראש', וזכר כל דבר. תמיד כשרצינו לזכור משהו ביקשנו ממנו להזכיר לנו - והוא תמיד זכר והזכיר.

אז כיצד התנהל הפרוייקט, ומה חילקו שם בחדר?

החדר המדובר הוא חדרון קטן... כך שעם הזמן ראו שצריך לפנות מקום כדי לספק את הצרכים של הציבור. פינו את המיטות, ובתחילה ניסו לסדר מדפים לתיקי תפילין. אחר כך ראו שזה לא מוצלח כי מרוב הדוחק נפלו תפילין על הרצפה, ר"ל. משראו כך - הוציאו את המדפים, והחדר היה רק לצרכי חלוקת מזון ושתייה. פתחו גם חלון מהצד כדי לחלק למי שרק רוצה לקחת ולהמשיך. תחילה היו מחלקים רק קפה ורוגאלאך, ועם השנים נוספו עוד דברים - סעודה של ממש, וחולקו גם קוגל וסנדוויצ'ים, ועוד.

בשנים הטובות כבר היו מכינים את האוכל כמה ימים לפני ל"ג בעומר. היו מגיעים בני המשפחה וגם עוד אנשים שחיפשו זכויות,

והיו שוכרים את מתחם בני עקיבא. המנהל, למרות שהיה אדם רחוק, ראה באבא דמות אצילית ומיוחדת, והיה מסייע לו ככל יכולתו. הוא השכיר לו שטחים לחדרי קירור, וכן חדרים לציוד החשמלי, ושטחים להכנת הכמויות הגדולות. כך הוכנו אלפי כריכים, עשרות ק"ג של עוגות ומיני מאפה, קוגלים, וכמובן חולקו מאות כוסות קפה, שקיות שוקו, וכל מה שבני אדם יכולים להחיות נפשם בזה.

אבא ממש התמסר לזה, והייתה לו חיות מיוחדת מכך, הוא הזכיר רבות את הדיבור 'ויאכלו שלם על הג'ל', שיש עניין לעשות סעודה לכבוד רשב"י ביום ההילולא. כך היה במשך שנים רבות עד שפקחי משרד הבריאות האטומים התחילו להתערב בעניינים והחלו לפסוק מה מותר לחלק ומה לא. מאז התבטלה הכנת הסנדוויצ'ים והקוגל. ובכל הכנסות האורחים האחרות שעל ההר התחילו לחלק רק מארזים סגורים כמו עוגות אישיות ושקיות שוקו. אולם בחדר 14 המשיכו בכל זאת עם הסעודות, כשאת המוצרים הסגורים חילקו בני המשפחה והעוזרים לכל הבאים גם תחת השמש הקופחת.

היה זה מחזה מדהים לראות את אבא בחלוקה של ל"ג בעומר. איזו הארת פנים! איזו מתקופה! באמצע השנה, כשהיה שוהה אצל ר' שמעון, היה דבוק בציון רוב השעות, כמעט לא ישן, לא זז מהציון והתפלל שעות בערגה ובנעימות, כפי שזוכרים כל מי שזכה להכירו. אבל בל"ג בעומר מסר את כל כולו למען כלל ישראל.

הוא עמד על הרגליים החל מלילה לפני ל"ג בעומר, ועד ללילה של מוצאי ל"ג בעומר. חילק וסידר ודאג שלכולם תהיה הרגשה טובה, ושכל אחד יחיה עצמו במשהו. אפשר ממש לומר, שחוץ מהפסקות לשלוש תפילות, הוא לא התעסק בשום דבר אחר - וחוף מזה הוא היה קודש לצרכי עמך.

העידו אנשים שאהבו לבוא לחדר 14, לא בשביל כיבוד או משקה, אלא רק כדי לראות את החיוך והארת הפנים של ר' חיים. בטבעו היה אדם שקט ונחבא, אבל במירון כולם הכירו אותו ונהנו מאישיותו הקורנת.

מה היה בשנת הקורונה?

כידוע, בשנת הקורונה, סגרו השלטונות את הצפון, ובעצם את כל המדינה, בכל מיני סגרים והגבלות. כמובן שבעיקר הם התנכלו לכל דבר שבקדושה, ולא היה שום כיוון שיהיה הילולא כראוי. אבא בעצמו קיבל אישור אותו ארגן לו המנהל של בני עקיבא, לשהות בציון לשעתיים בלבד.

שיק עם כיסוי, השיקים המיוחדים שהכין לנכדים

המופת החי של הרבי | נ. וילנר

ומשה ניגש אל הערפל

סיפורה המיוחד של ר. שקדי מביתר

לי קשה. המשכתי פשוט להתבודד על זה ולהביא את הקושי, וגם לשתוק.

ואמנם - דווקא בערפל שם האלוקים נמצא. מתוך הקושי הזה של הריחוק, וההתבודדות השותקות - משם פתאום הריצו אותנו להתחלת טיפולים מיד לאחר קבלת הבשורה. ואז הרגשתי שנפתח הסכר.

היה קשה, הרגשתי באבל, הייתי בטוחה שהעולם נגמר, שום דבר לא שווה יותר. הכל נורא ואיום. אך יחד עם זאת, הרגשתי חיבוק משמיים. הרגשתי עטופה. קשה להסביר זאת למי שלא חווה את זה. איך רגשות כל כך מנוגדים יכולים להיות יחד בכפיפה אחת, אך ממש כך הרגשתי. מצד אחד הייתי בקושי וצער גדול, אך מצד שני הייתה גאולה. גאולת התרת הספיקות, ועוד המון גאולות קטנות לאורך כל הדרך.

אני זוכרת שכשהרופאה הכינה אותנו לקראת התהליך אותו אנחנו הולכים לעבור, ביקשתי ממנה אם אפשר לחכות עם התחלת

שלום לך, גברת שקדי היקרה. שמענו שיש לך סיפור מרגש...

אחת הסיבות שהחלטתי להתראיין, היא משום שכשקרה מה שקרה, היה נראה לי שאין יותר רע מזה. חשון מזה לא יכול להיות... והנה, היום, חמש שנים אחרי, כששאלת אותי על כך, פתאום נזכרתי שאכן עברנו פעם משהו...

מי היה מאמין? אם היו אומרים לי אז שלא אזכור... ה' גדול! היום, מפרספקטיבה רחוקה של שנים זה נראה כל כך מושג, כל כך נכון ומדויק, שאם היו אומרים לי את זה אז, ואמרו... לא הייתי מאמינה! ולא רציתי לשמוע כי זה היה אבל וכאב אמיתי, והרגשתי כביכול ה' רחוק ממני...

נתחיל מהתחלה...

באחת השבתות התארחנו אצל אימי שתחי', ופתאום בשבת שמת לב לגולה בצווארה של בתי בת הארבע. לא ייחסתי חשיבות רבה לכך, אך שאלתי את אימי על זה, והיא הציעה שאפנה לרופא. הרבה זמן לא היה לי (למי יש?), וגם לא ממש התחשק לי לרוץ לרופא על דברים שנראו לי מיותרים, ובדודאי יחלפו. הייתי מורה, והנחיתי סדנאות, גם קיבלתי פרטי... הייתי ממש עסוקה. השטף של החיים רדף אחרי, הכל כדי שלא אעצור, שלא אתבונן... אבל, חלפו להם כמה שבועות והגולה עודנה שם, חיה וקיימת, ואפילו גדלה! אך ללא סימנים של חום או כאב. הגולה שם וחופץ מזה הכל כרגיל.

בשלב הזה משהו התחיל לדגדג לי. ידעתי שאם יש נפיחות או תסמין ללא חום או חולשה, זה עלול להעיד על משהו לא מרנין במיוחד. הכרתי סימנים של 'המחלה' מחברה טובה שבעלה עבר את זה כשבע שנים קודם לכן. עכשיו התחלתי לחשוש...

התחילו הריצות, לרופאה, לצילומים, לבדיקות. ניסו לתת אנטיביוטיקה חזקה ועוד דברים כדי לשלול. חודש חלף מאז שהתחיל הספק. הלא נודע הוא האויב הכי גדול של האדם. אתה נתון לדמיונות ולחרדות, שהם בעצם על כלום. הספק הוא הגרוע מכולם, הוא מייסר ומענה.

שהינו כשבועיים בבית החולים במחלק הכירורגית. הרופאים חשבו שאולי זו דלקת קשה או משהו אחר. החלק האחרון בתהליך הגילוי היה ההפנייה לביופסיה, ומשם, איך שאומרים - הכל היסטוריה... כי נפתרו הספיקות והיה אמנם קשה מאוד, אך גם ההתרה שלהם הייתה משמחת מאוד, עד כמה שקשה להבין את זה.

בכל תקופת הביניים הזה, של מהחששות ועד לגילוי, המשכנו את החיים כרגיל, אבל היינו במקום חרד, והתבודדנו המון לה' על זה.

בסדנאות שהנחיתי אז דיברתי הרבה על הטוב, ועל להאמין בטוב. כל מה שהרבי מדבר עליו, אמון בעצמי וה' יתברך. הרגשתי ממש קושי עם זה, כי איך אפשר להאמין בטוב כשיש ערפל ואין בהירות? היה

ה' היה שם כל הזמן. ואילולא רבינו - לא היינו. לא שלא היינו שורדים - פשוט לא היינו. בזכותו בחרנו לשמוח בנקודות הקטנות שה' זימן לנו, בהרחבה שבתוך הצרה, ברגעים המאושרים שהיו, והיו.

הטיפולים לאחר הפסח, שאסיים את הנקיונות וההכנות וכו'... היא צחקה ואמרה 'כל החרדיות אותו דבר! איזה פסח ואיזה נקיון? את לא מבינה שמעכשיו בית החולים הוא הבית הראשון שלך?'

לא באמת הצלחנו להבין. היינו מנותקים מהמשמעות של זה. מחלה, טיפולים, הכל.

חזרנו הביתה אני ובעלי, ועשינו 'ישוב דעת' כמו שרבינו אומר... ישבנו ויישבנו דעתנו, מה אנחנו רוצים כרגע? איך אנחנו בוחרים לעבור את התקופה הזו? כיצד נוכל לא להזיק לעצמנו, וגם לא לילדים.

הבנו שהדבר הראשון שצריכים להזדרז בו הוא לספר לילדים מה קורה. לא רצינו שהרחוב יתעדכן לפנייהם, ולא יחסוך מהם שום מידע שברשותו. רצינו לספר לילדים בצורה מותאמת ונותנת כח.

למחרת, אספנו את הילדים, ערכנו שולחן יפה, קנינו אוכל טעים

"שתהיו חזקים"

רוצים לזכות את הרבים ולהפיץ את אורו של רבינו בצורה קלה וייעילה? ערכת החיזוק היומי "פנינת חיזוק" מביאה את תורתו של רבינו לכל פינה, ומעניקה חיזוק יומיומי לכל מי שעובר בסביבה!

קומפקטי וזול - ערכה חודשית בעלות סמלית לחודש, שתביא תועלת אדירה לרבים מדי יום.

זיכוי הרבים - כל יהודי שעולה במעלית או נכנס לבית הכנסת זוכה להתחזק לכל היום, ואולי אפילו לכל החיים!

בנוי בצורה נעימה - עיצוב מכבד ומזמין, שלא מעורר התנגדות

קל ופשוט - כל אחד יכול להיות שותף בהפצת אורו של רבינו ללא מאמץ רב

איך זה עובד? בכל ערכה - דפי חיזוק יומיים עם דברי רבינו הקדוש. פשוט תולים במעלית, בבית הכנסת או בכל מקום ציבורי, והאור מתפשט!

התקשרו עכשיו והזמינו את הערכה שתקרב את הגאולה!

לפרטים, הזמנות ותשלום חייגו למוקד הטלפוני: 033134320

תמונות מדברות | פ. שפירא

"ואני רופא אותה"

שלום לכן בנות מלך יקרות!

והנה אנחנו בחודש אייר, חודש של אני ה' רופאך, וכולנו מחפשות רפואה. היום נלמד היכן נמצאת הרפואה האמיתית, ומי באמת יכול לרפאות את ה'בת מלכה'.

נפתח בסיפורי מעשיות, במעשה מז' בעטלערס, ביום השישי של שבעת ימי המשתה מהבעטלער שהיה בלא ידיים. נקרא את המילים הקדושות של רבינו במעשה שאמר עליו: "אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת המעשה, ה'יה גם כן חודש גדול מאוד". (מומלץ לקרוא את המעשה מתוך הספר הקדוש...)

אומר רבי נתן בליקוטי הלכות: "וסוד זאת המעשה נשגב מדעתנו מאוד מאוד, אך כבר נתן לנו רשות מאתו ל'ל' לחפש רמזים פניי יכלתנו".

הבה נתחיל: "כי יש מעשה, כי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה, והשתדל בתחבולות לתפסה".

המלך זהו המלך הזקן והכסיל, היצר הרע שתופס את בת המלכה, הנשמה היקרה, להבליט. פעם אחת המלך חולם שהיא תהרוג אותו, וכל פותרי החלומות פותרים לו כפשוטו, שכך באמת יהיה. כן, האמת היא שבסוף הטוב האמיתי של הנשמה יגבר על היצר הרע. בת המלכה, שהיא כנסת ישראל, תזכה להתגבר ולהרוג את אותו מלך זקן וכסיל.

כששומע את זה המלך הוא אינו יודע להשית עצות בנפשו: "יהרג אותה - צר לו, ישלח מעל פניו - זה חרה לו... וגם אם ישלח... עתה בודאי יכול להתקיים החלום שהיא תהרג אותו... יחזיקה אצלו? הוא מתיירא מחמת החלום...".

"בין כך", מספר רבינו, "נתקלקלה האהבה שלה אצלו... וכן היא, גם היא נתקלקלה גם כן האהבה אצלה". לאט לאט מתקלקלת האהבה של בת המלכה ליצר הרע,

כנסת ישראל מתחילה להבין שהמלך הזה הוא רע, והיא מתחילה לשנוא אותו, "עד שנעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו".

אנחנו לא באמת רוצים את הרע. אנחנו בורחים מהעולם הזה והבליט אל הקדושה, אל תוך ה'מבצר של מים', ואין מים אלא תורה. אנו רוצים לקיים את התורה והמצוות, להתרחק מהרע ולהתקרב לטוב ולאמת.

"ויפי המבצר, וגדל החדוש של זה המבצר - אין צורך לספור, כי בודאי הוא חדוש נפלא מאוד, מאחר שהוא מבצר של מים".

בת המלך הולכת סביב המבצר, אך אינה יכולה להיכנס, כי אפשר לטבוע בתוך המים. אמרו למלך שהיא שם, והיה הולך לתפסה, וברחה לתוך המים. "כי היא רוצה יותר לטבע במים, משיתפס אותה המלך... וגם, אולי אף על פי כן תנצל". כשראה זאת המלך, "צוה לירות אותה... והגיעו אליה כל העשרה מיני חצים... ונפלה שם, ונשארה חלשות".

גם כשכבר ברחנו לתוך מבצר הקדושה, בתוך התורה והמצוות, גם שם היצר הרע מנסה להרוג אותנו, מכניס בנו ספקות, בלבולים, מחשבות מלאות, תאוות << המשך בעמוד הבא

‘לטועמות שבינינו’ | ח. חשין

טעמיה אהאור :

“כשאין האדם מסתכל על התכלית, למה לו חיים והנה הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון יוצרה וכשרואה שאין האדם עושה רצונו יתברך, חס ושלום אזי היא מתגעגעת מאד לחזר לשרשה ומתחלת להמשיך עצמה להסתלק מגוף האדם ומזה נחלה האדם על ידי שגחלש כח הנפש על ידי שממשכת עצמה ממנו מחמת שאין ממלא רצונה כי היא רוצה רק שיעשה רצון המקום ברוך הוא ומה שהאדם חוזר לבריאותו על ידי רפואות הוא... מחמת שהנפש רוצה שהוא יכול לכף תאוותו בשביל איזה תכלית על כן היא חוזרת אליו כי היא מצפה שיכף תאוותו בשביל התכלית האמתי לעשות רצון יוצרו יתברך.” (תורה רס”ח ליקוטי מוהר”ן)

אופן ההכנה:

כחסידת ברסלב אפויה
שמה לב ועין לחוט המקשר
בין כל העצות הקדושות
העיקר המחבר
הבסיס לדרך הקדושה
אשר סללה רבינו
המתנה העשירה
אותה הנחיל לנו
לחשוב על התכלית
כל יום ומעשה
לחפש הנקודה העיקרית
בכל דבר ומקרה
בל נישן ימינו ושנותינו
ונפספס את עיקר חיינו
כי הסוד הטמון ברפואה
בהישג יד נמצא
לזכור כל הזמן את התכל'ס
לא להעביר החיים בבובע מעייש'ס
להבחין בין טפל לעיקר
לא לשכוח מה באמת יקר
מהו דבר נצחי
ומה חולף ורגעי
לספק מזון לנשמה
כי היא המשמעותית והחשובה.
הנשמה כל הזמן רוצה
מהגוף לברוח
ואיך נשאיר אותה?
רק אם ניתן לה כוח
הנשמה תקבל התגברויות
איפוק מול תאוות
או אז יהיה לה חמצן
ולא תנסה לפרוח כל הזמן
חזקי ואמצי!

רכיבים:

לצאת להליכה עם חברה?
אבל תכננתי תפילה בכותל.
האם החולצה צנועה דיה?
לנשמה להטות אוזן?
סערת רגשות ולשון הרע.
רק עוד מילה...
עכשיו בדיוק לעצור?
את התכלית לזכור?
שיחת טלפון נלהבת חשובה,
לא פחות מאשר מהמדריכה...
אבל אמי זועקת לעזרה.
זו השליחות שלי? בשביל זה אני כאן?

טעמיה של הוד:

“והעקר שלא לחשב הרבה על העבר ועל להבא, רק להסתכל על התכלית באותו השעה, ולעשות מה שתוכל שיצליח לך לנצח, כי כל דבור ודבור של תורה ותפלה ושיחה וכו' - הכל הוא הצלחת הנפש לנצח, הצלחה נפלאה שאין לה שעור - עין לא ראתה.”

(עלים לתרופה, מכתב נ"ד)

זמן לצעוק | פרק 9

ה. פלדר

סיפור בהמשכים על רקע היסטורי

תקציר: חנה אלמנתו של צבי, שלפני פטירתו הצטרף לחסידות ברסלב והפך לחסיד נלהב. משפחתו רודפת את חנה ומבקשת לקחת את הילד, נפתלי, כדי לחנכו בדרך אחרת. חנה מוצאת מפלט אצל אסתר הגבירה. הגביר מסתבך ומוכנים לעזור לו בתנאי שירדוף את חסידי ברסלב שהגיעו לעיר וסוחפים איתם יהודים. חנה מעבירה חומרי שלטון מפלילים למרים בלומע במקום למשפחות שהתבקשה להעביר.

"תחפש שוב את אמא שלך. תחפש אותה היטב" בקשה חנה מסשה. הילד עבר בכל חדרי הבית הרחב אבל חזר בידיים ריקות. לאן היא יכלה ללכת? רק לפני זמן קצר שלחה אותם לפזר אוכל בין תושבי העיר היהודים. היא לא יודעת על המהפך שעשתה חנה. על כך שלא הכניסה חומרים מפלילים לאנשי רבי נחמן. על כך שהעבירה את החומרים ישירות לתוך ארגזי המזון של השולחים אותם - מרים בלומע ומשפחתה.

"אמא לא כאן!" אמר שוב סשה.

"טוב. אנחנו חייבים לצאת". חנה היתה נואשת.

נפתלי לא הבין באמת מה קורה סביבו והציע: "סשה ישאר כאן, לחכות לאמא שלו. לאיפה אנחנו הולכים?"

"לא. הוא לא יכול לחכות לה לבד. אני לא יודעת מה לעשות. סשה. תבוא איתנו ואחר כך תחזור לאמא שלך".

חנה נכנסה לצריף הקטן, יודעת שזו פרידה. זה היה הבית שלה למשך מספר חודשים. שוב היא נפרדת. איך זה שבחרה לעצמה חיי גלות. איך הכל התהפך עליה בבת אחת. מאישה מאושרת שזכתה להיות אמא, היא הפכה לאלמנה חסרת כל.

עיניה היו רטובות כשצרכה את מעט פריטי הלבוש והרכוש שהיו לה ולנפתלי. לקחה איתה את מעט הכסף שחסכה ופנתה החוצה.

"אנחנו חייבים לצאת ולחפש עגלון שיקח אותנו. ואתה סשה - אתה תבוא איתנו" ואמא שלי?"

"אנחנו נעביר אותך לאמא שלך. אסור לך להיות פה".

היא יצאה לכיוון הרחוב הראשי ועצרה עגלון. היא בקשה ממנו לעבור ליד הבית של מרים בלומע, ורק לאחר מכן לצאת מהעיר הגדולה.

סשה היה חסר אונים. היא ידעה את זה אבל לא באמת יכלה לעזור לו. היא פחדה מאד מאנשי הקהילה היהודים שיתנכלו לילד הבודד. עליה לקחת אחריות ולעזור לו להימלט.

העגלון עצר ליד הבית של מרים בלומע. היא ירדה מהכרכרה. לא נאלצה כלל לדפוק בדלת כיון שהדלת היתה פתוחה ועסקנים נכנסו ובאו בשעריה. את מרים בלומע היא ראתה בחוץ, מדברת עם שתי נשים, נסערת כולה.

כשראתה אותה היא התקרבה אליה.

"תגידי, את לא מתביישת? את לא מתביישת? המילציה הגיעה לבית של אותם משפחות, והם לא מצאו כלום. תמסרי לגבירה שלך, שזה שהיא גרמה לנו לעזור לבעלה במרמה, זה לא אומר שלא נחזיר את הגלגל לאחור."

"אסתל לא קשורה לתרמית הזו".

"הזעקנו את המילציה. הם כועסים עלינו. הם הפכו את הבית של אותם אנשים. עכשיו הם באים אלינו ומאשימים אותנו. עוד יאסרו אותנו! איך העזתם? איך העזתם?"

חנה מעולם לא עמדה במצב שכזה. אם היא תגידי את האמת - סביר להניח שיתנכלו לה בהזדמנות הראשונה. אבל אם היא תשתוק - אולי ימצאו את החומרים בבית של מרים בלומע. ולמרות שמרים בלומע לא היססה לרדוף יהודים אחרים - לה אין את הלב לעשות את זה.

"החומרים המפלילים שבקשת ממני להכניס לבית של חסדי רבי נחמן - נמצאים בבית

אסור לי לכתוב את הסיפור הזה.
אסור לי לכאוב, להתבטא, ולשתף.
וממילא,
אין לי את מי לשתף...

אין כמו ההרגשה של לחזור הביתה אחרי שעתיים דקדוק, ולגלות שהריח של השניצל לא מגיע מהמטבח שלכם. היא מניחה תיק שחור על המיטה, משלימה עם העובדה שתצטרך לשבוע מלחם עם ביצה קשה. "אמא?", ללי שומעת אותה מכיוון הסלון, אידיש מתובלת באנגלית.

מי זה יכול להיות? אצל סבתא מונסי לילה עכשיו. "אוקי, הילדים חוזרים, נהיה בקשר, שמחתי לספר לך על באשי, פשוט אני רואה בזה ציון דרך להתקדמות שלה, לא האמנתי שהיא תחזור ללכת כבעבר, ועכשיו שהציעו לה להיות מאמנת, זה פשוט חסדי ד'". סבתא עונה לה ב'ברוך ד', ו'קין עין הרע', ואז הוא שוב מבליח, הניצוץ הזה, בעיניים של אמא, שנעדר מאז שסבתא נפטרה.

בתור בכורה היה לאמא קשה מאוד עם הפטירה של סבתא, הפתאומיות בה נלקחה, והגיל הצעיר. האובדן היה גדול, אמא הסתובבה סהרורית, ומאנה להינחם.

היא איבדה עניין בתחביביה, והסתגרה בעצמה. ואז הגיעה התאונה של באשי. רכב שחור דרס אותה באמצע מעבר החצייה, הנהג היה שיכור, ודרס אותה בפראות.

היא נהדפה כמה מטרים קדימה, וקיבלה שברים בכל הגוף חודשיים היתה מאושפזת, תחת מורפיום ומשככי כאבים. היום, אחרי כמעט שנה של ניתוחים ופיזיותרפיה אינטנסיבית, באשי חזרה לעצמה, ואמא בעקבותיה.

"אלב ממתי הציעו לבאשי להיות מאמנת?" כנראה שזה יצא לה בקול, כי אמא שואלת בתמימה:

"מה, לא שמעת? המנהלת של ביה"ס קראה לה, וביקשה אם תוכל לאמן את שני כיתות א' למסיבת סידור שתערך בספירת העומר".

"מה? הצוציקית הזו, שרק עכשיו גדלה, אחרי שחלקה אחי' עגלת תאומים מגיל אפס עד שלוש תהיה מאמנת של שני כיתות? היא אפילו עוד לא סיימה 'א'???"

"נכון שזה לא יאמן? ההחלמה שלה היתה בס"ד כל כך מהירה, והיא כל כך מוכשרת שכבר חשקו בה בתור מאמנת, מיד התקשרתי לסבתא מונסי- אמא של מאמע ע", לספר לה. היא כ"כ התרגשה, וגם אני..."

כן, זה שקוף. וזה מעצבן כל כך.

מאז שבאשי חזרה לסמינר, היא מוקפת חברות, פופולארית ומוערכת, ואני, נכנסתי לצל.

שכחה שעד היום אני הייתי החברה'מנית מבין שתינו. וליבי חברתי, בכלל שכחה ממני לגמרי. עסוקה בגיסתה החדשה ובחנותת אחיה. אין לה זמן אפילו ל'שלום, שלום' חברה למופת...

"נכון שמתאים לבאשי? מה את אומרת על זה?" עיניה של אמא בורקות, מצפות לתרועות מצידה.

אין מצב שאני מספרת לה כמה קשה לי, כמה אני אכולה מקנאה, אין מצב שאני מצערת אותה.

"אני אומרת שזה מוזר שעושים מסיבת סידור בספירת העומר, איך הם יעשו את זה? ווקאלי?"

עוד ניסיון להעביר נושא.

אמא מצטחקת, "איך ידעת? המנהלת החליטה שהשנה היא רוצה לעשות את זה דווקא בספירת העומר, ימי ההכנה לקראת קבלת התורה. לדעתה זה הזמן הכי מתאים, וזה יהיה בלי ריקודים רק בסגנון מחזמרים, ושירי רגש ווקאליים.

"ואת יודעת", המצח של אמא חרוש קווים "זה בדיק

בשבילי, ככה אוכל להשתתף במסיבה, הרי אני עדיין בשנת האבל על סבתא, עד שבועות".
היא צודקת, כן.
אמהות תמיד צודקות.

...

אורות מסנוורים את המנהלת על הבמה. וילונות בצבעי בורדו - זהב מסתירים מאחוריהם ילדות מרוגשות, שהוזהרו לא להציץ.

"ללי בואי, אנחנו בשורה 3" אמא לחוצה מעט, ממלמלת פרקי תהילים.

שורה 3, פרוטקציה למשפחה של המאמנת. מישהי יושבה שם, מעמידה חצובה לגובה.

"סליחה, אלו המקומות שלנו".
ההיא מסתובבת.

"ללי, את לא מזהה אותי? בסך הכל עברנו לצפת".
אויש, לא נעים, חני בת הדודה המיתולוגית.

"אמא שלי אמרה שאין מצב שאני לא מגיעה, באשי כל כך מוכשרת, ותחשבי ש..."

"אני יוצאת רגע לשירות, בסדר?", יבש לה, ולא רק בגרון. בחוץ היא מגלה ש"אוי לי מוצרי ואוי לי מיצרי".

ציבי, יוכי, פיגי, ואידי הדודות, נסחבו מבית שמש עם כל הפמליה, ועוד כמה חברות ובנות דודות.

כולן מצוידות במתנות ובלונים.

"את לא מבינה איך שרוחי שלי מעריצה אותך", תופסת אותה מישהי באחיות צבת חמימה. "היא לא גמרה להראות לי את התנועות ולספר לי כמה את..."

"אה, אני לא", לחיים נצבעות לה בסמוק עדין.

"מה את לא? אין לך מושג מה עשית, כל הבטחון העצמי שלה השתפר, והמעמד בחברה. את מלאך מושיע".

"אני לא, זאת באשי תאומתי, את מבלבלת בינינו".

"אה, טוב, סליחה", היא נעלמת באותה מהירות שהופיעה, טיפוס כזה.

היא מערבבת 2 כפיות קפה, מים וותחים, בלי סוכר. ממילא החיים שוקולד מרי.

חוזרת לאולם רק אחרי שנוגעו מחיאות הכפיים. האולם חשוך, 62 אטוטות עולות למחרות פתיחה.

התנועות מתואמות, הקצב מושלם כמעט, באשי בשורה התחתונה, מראה להם את התנועות, סמוקה ואצילית.

"ואני תפילתי, תפילתי לך ד' עת רצון", מחרוזת ווקאלית, רגש עמוק.

הן יורדות, בתנועת סיום מושלמת.

"באשי! זה מדהים!", חני בת דודה מפרגנת.

אני משתוקקת גם כן לפרגן לה מכל הלב, קשה לי...

המערכה הראשונה עולה.

גולדי בלוי עומדת שם, גלימה ארוכה, מטפחת מקושקשת שמכסה חצי מהמצח.

פרעה.

המיניאטורית הזאת מציגה את תפקידה מושלם, מניפה את השוט עם מבט מתנשא ואטום.

התפאורה מושקעת, אותנטית.

פירמידות גבוהות עומדות בצדדים, מריצות עם לבנים, ויהודים מיוסרים.

פניני שוורץ, קלועת צמות סתורות, פונה לאמה: "מאמע, מתי נגאל כבר?" היא מתיישבת על המריצה.

דבורי המיצרית מפילה אותה בעדינות.

הן חוזרות לעבודה, נאנחות: "הלואי והיה לנו זמן להתפלל..."

המערכה נגמרת. המחנכת נוטלת את הרמקול. "אורחות יקרות, אני רוצה לשתף אתכן שבאחד מימי ההסתגלות לכתה א', כשהילדות עדיין שחקו באבא- אמא עמו בגן, שמתי לב שהביטוי 'אין לי זמן' היה השימושי ביותר..."

הקהל מגחך, אחת צועקת: "בוריך ד'".

"אנחנו ברוך ד' אמהות עמוסות, דור האינסטנט, כל היום שומעים את המילה, אין לי זמן.

בהצגה שלנו, על תקופת השעבוד במצרים, פרעה העביר את עמי' בפרך, כי הוא ידע שיש להם נשק עוצמתי: התפילה.

הוא חשש שאם הם ישתמשו בו, הם יחישו את הגאולה. לכן שבר אותם בעבודות פרך כדי שלא יהיה להם זמן אפילו לצעוק טאטעעע..."

שיר עולה מן הבמה.

"ויזעקו אל ד', אל ד', בצר להם", העיניים של ללי לחות, נמסה כולה.

"באשיל'ע?" עוד מישהי מבלבלת, המבטא שלה מוכר מדי.

היא מסתובבת, בוהה באמריקאית שמולה.

"סבתא מונסי?" הלחישה הייתה רמה מדי, שלוש שורות מסתובבות לעברן.

"הרגשתי חייבה להגיע, האייניקל שלי עושה מסיבה, ואני לא אניצ'ה הקדמתי בחודש לפני היארצייט בשביל באשי, ובשבילך רייז'."

אמא בוכה ממש, מהתרגשות, מגעגועים, לאמא שלה שלא תחזור עוד, אמא שהייתה דומה כשני טיפות מים לסבתא מונסי.

"ללי תפני מקום לסבתא", היא כבר עברה את גיל הגבורות, בלעה"ר. באשי ממהרת מהשורה הראשונה, צרודה מהתרגשות.

ללי מוצאת את עצמה עומדת, בלי מקום ישיבה, נפלטת החוצה.

צמחייה מושקעת מעטרת את הלובי, היא מתיישבת על ספסל צדדי, בודד, תחת אילן מלא צל.

"אז נשארתי לבד?" שייביל'ע מגלה אותה, חברה שלא התברכה בעודף טקט.

"עושה התבודדות אחרי שכולם עזבו אותך?" היא מרימה גבה באלכסון, ונכנסת לשמוע את השיר, משאירה אותה עם הכאב.

לבד.

בלי תאומה, בלי חברה, בלי אמא.

כי איך? איך תצער את אמא? איך תשתף? היא הרי סוף סוף מאושרת.

פיה מתעווה, ואז הוא מתפרץ.

בכי גדול, שוטף.

'טאטע, תראה באיזו בדידות אני נמצאת, תחת צל עמוק כל כך, ואין לי אפילו עם מי לשבת על הספסל.

תראה באיזה חוסר אונים אני נמצאת, בביצת מוחין דקטנות שמושכת אותי מטה מטה.

"ויזעקו אל ד', אל ד', בצר להם", דמעות ממיסות לה את השיר.

איפה הייתי עד היום, טאטע? למה לא פניתי אלייך בצר לי? למה חשבתי שאחרים יוכלו להכיל אותי טוב יותר ממך?"

על התבודדות, המורה של כתה א' דיברה. על טיפול רגשי בחינם, על אבא שקשוב תמיד, ומחכה לשמוע.

הוא אף פעם לא בממתינה, ולא מעיק לך עם צרות משל עצמו.

גם אם נראה שאין לה זמן, והחיים תובעניים ועמוסים, היא לא תתן לו, לפרעה.

לא תקנה את התרוץ של דור האינסטנט.

היא זועקת טאטעעע...

והגאולה תגיע.

...

מותר לי לכתוב את הסיפור הזה.

מותר לי לכאוב, להתבטא, ולשתף.

יש לי.

יש לי את מי לשתף.

הנסיכה המפלאה

ירד מהעגלה שלו, ועמד על עגלת רבנו, וספר לרבנו שאנשי אומן מרצים לקבלו שם, והכינו לפניו דירה יפה מאוד. ענה רבנו ז"ל ואמר: "הלא הכל שלנו! כי חייב אדם לומר - בשבילי נברא העולם. כי נוסעים כאן נחמן ונתן, ואם כן - הכל שלנו". וצוה רבנו שלא לדבר מזה.

בהמשך הדרך, גלה רבנו את התורה הידועה בה מבאר את ההבטחה הנוראה של רבי שמעון בר יוחאי שהתורה לא תשתכח גם בדורות האחרונים, ובזכות ספר הזהר הקדוש יצאו מן הגלות ברחמים.

העגלה עצרה ביום שלישי בערב בעיר טעפליק, הנמצאת בדרך בין ברסלב לאומן. רבים מבני העיר טעפליק היו מחסידי רבנו, ובהכנס רבנו לעיר יצאו כל בני העיר לקבל פני רבנו, במיוחד יצאו לקראתו אנשי שלומנו שבועיר. הם התחננו לפניו שיאות להשאיר ללון בעיר לאותו לילה, ברם, רבנו סרב לבקשתם, ואפלו שהתחיל גשם לרדת, לא נענה רבנו להתעכב בעיר אלא המשיך בדרך לאומן. בהמשך הדרך עצר רבנו בכפר הסמוך לטעפליק ללינת לילה. רבים מאנשי העיר טעפליק הגיעו לאותו כפר הסמוך, ומיד נכנסו לרבנו להתיעץ עמו בדבר מנוי רב חדש בעירם. ואכן, בהמלצת רבנו נתמנה אחד מחשובי אנשי שבטעפליק, לכהן כרב ואב בית דין בעיר.

ביום רביעי המשיך רבנו לכוון העיר אומן, כשבדרך התחיל לרמז שבקרוב הוא עתיד להסתלק מן העולם. רבנו ספר מעשה מהפעל שם טוב, שנשמות משלש מאות שנה לפני כן באו אל הבעש"ט שיתקן אותם. ורצו הנשמות שיסתלק בכדי שיתקן אותם, ואכן רבנו ז"ל קדם הסתלקותו הזכיר למוהרנ"ת את הספור הזה... ר' נתן מתבטא על הנסיעה הזאת, שאמלא לא זכיתי לבוא לזה העולם אלא בכדי שרבנו יקח אותי לדרך מברסלב לאמן - די!

"השרפה משתוללת! בתים רבים עולים בלהבות" "הצילו! הביאו מים!"

זעקות שבר נשמעו ברחובות העירה ברסלב, אנשים מנסים נואשות להתגבר על להבות הענק שצבעו את שמי העירה באדום-כתם זוהר...

מאות יהודים אצו רצו לעבר הנגר על מנת להביא במהירות דליי מים ולנסות לכבות את האש האימה, אך ללא הצלחה. בתייה של ברסלב העשויים ברבם מעץ, התלקחו במהירות עצומה בזה אחר זה, ואלו התושבים נסו להציל מה שאפשר, בטרם תשרף האש את כל אשר להם.

היה זה בליל שבת, ראש חודש איר שנת תק"ע. דלקה גדולה פרצה בברסלב, כשהיא מתקדמת אף לכוון ביתו של רבנו הקדוש. תלמידיו של רבנו מהרו להציל את מה שאפשר, ולאחר דקות ספורות יצא רבנו מביתו בלונת מקורו.

רבנו ראה בכך סימן משמים שעליו לעזב את ברסלב, לאחר שזמן רב כבר ראה ברוח קדשו שעליו לעקר את דירתו לאומן.

אכן, מציון מוהרנ"ת בהתפעלות, היתה כאן ישועת ה', כי באותו שבע, עוד קדם השרפה, שלח רבנו איש אחד לקבוע לו דירה באומן. ואכן ביום ראשון, למחרת השרפה, בא בחזרה שליח מאומן, ובשר לרבנו הקדוש שאנשי העיר אומן מרצים ומצפים לבואו. רבנו התכוון לנסיעה, ומוהרנ"ת שהשתוקק מאוד להצטרף לנסיעה, מהר לטרוח ולהשיג עגלה שתוביל אותם בדרךם מברסלב לאומן, וכן זכה ורבנו הואיל לצרפו לנסיעה.

יום שלישי בבקר, ד' באיר, רבנו ז"ל יצא לדרך בלונת מוהרנ"ת והמשרת, ותכף כשיצאה העגלה מברסלב, התחיל רבנו לדבר עם ר' נתן שיחות נאות וקדושות מאוד המחיים את הנפש מאוד. רבנו גלה למוהרנ"ת את עצם הרחמנות של ה' על כל יהודי, ולמרות שהרבה יהודים מתרחקים מאוד מה' יתברך, אף סוף סוף יגלה ה' האמת ויטיב אחריתנו, ויקרבנו אליו.

באמצע הדרך פגשו את ר' מאיר מטעפליק. ר' מאיר

אנו בחריבותא תליא מלתא

ילדים יקרים!

הנה מגיע יום ל"ג בעומר, היום שעצם הזכרתו מעוררת התרגשות אצל כל יהודי ברחבי תבל, כלם יודעים שביום זה הוא יום ההלולא של הצדיק יסוד עולם, התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, שהבטיח שלא תשתכח התורה מישׂראל על ידו, ויכול הוא לפטור את העולם כלו מן הדין.

ישנו תאור נלבב על ההלולא שנחגגה בימים עברו. תאור זה כותב רבי יצחק, בנו של מוהרנ"ת, שעלה לעת זקנותו לארץ ישׂראל. נעתיק קצת מלשונו, וכך נוכל להתעורר עד היכן מתפשט אורו של הצדיק, וכך הוא כותב:

"אתמול לפנות ערב, תהלה לקל, באתי מהלולא קדישא. בני שיחיו, מה אוכל לשער לכם גדול יקרת הדבר הזה...

"סי איז א פיינע חתנה, מען מעג פארן - [זו

"חתנה" יפה, כדאי לסוע -] מארבע קצוות

העולם לראות הענין הזה... וגדול תקף

האמונה קדושה שיש לכל אחינו בני ישׂראל

שיחיו, בזה. באים אנשים מקצה ארצות, וגם

משׂשערקסיע היו כמה אנשים מכבדים...

ואחר כך גדלה השמחה עד לשמים... והענין

בזה הוא דבר נפלא כי יש להם שירים לזה,

ומרקדים עם הילדים בתנועות נפלאים, ממשי

כלתה נפשי בנעם הדבר הזה, והילדים דפה

המה מחכמים נפלאים, לא נראה כזאת!"

ואכן עד ימינו אנו, נראה המחזה המפלא בכל

שנה ושנה, איך שכל כלל ישׂראל מתאחד

על כל גונו, ובאים אנשים מארצות רחוקות

להשתתף בהלולא הקדושה, ואפלו מי שאין

באפשרותו להגיע, מתחזק באמונה ברשב"י

בפרט, ובאמונת צדיקים בכלל.

אך השאלה שאנו צריכים לתמוה, איך זה

שרשב"י זכה שאלפי שנים לאחר הסתלקותו

זורח אורו לכל קצוות העולם?

ר' נתן מגלה שהכל הוא בזכות האהבה העצומה ששרתה ביו רשב"י ותלמידיו הקדושים. כי רבי עקיבא היו לו עשרים וארבע אלף תלמידים, אך כיון שלא נהגו כבוד זה בזה, על כן נסתלקו כלם מפסח ועד עצרת. אבל רשב"י אמר: אנו בחריבותא תליא מלתא [- אנו, באהבה תלוי הדבר]. כלומר, שבזכות האהבה הקדושה שהיתה ביו תלמידי רשב"י, נעשה האויר נח וזך, רגוע וצלול, וכך התפשטו דבוריו הקדושים של רשב"י בכל העולם.

ילדים יקרים!

גם אנו, תלמידיו של רבנו הקדוש הנחל גובע, אם נחזיק עצמנו בשלום ואהבה ביו אחד לרעהו, ואפלו שלפעמים יש נסיון של מריבה שפורצת בכחה, אך אם נתגבר ונתר ונמחל לחברינו, נזכה גם אנו להרבות באויר נח וזך, וכך יגיעו וישמעו דבוריו הקדושים של רבנו בכל העולם.

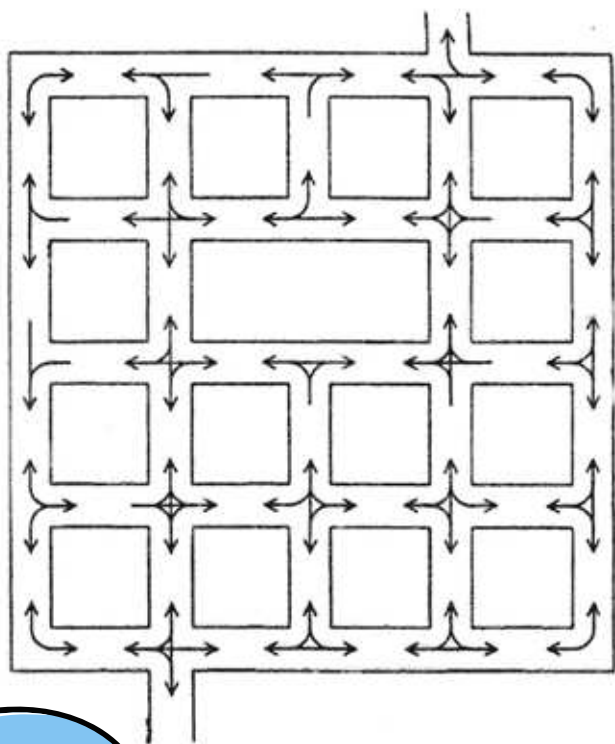
תארו לעצמכם כיצד אתם עומדים במרפסת ביתכם, וממרחק, בהמשך הרחוב עובר חבר קרוב, ואתם מנסים לצעק אליו כדי שיפנה מבטו לעברכם. האם ישמע את קולכם? תלוי - אם זה יום שקט, עם מזג אויר רגוע ובהיר - גדלים הסכויים שקולכם יגיע במהירות לאזני החבר. אך אם זה יום עם מזג אויר סוער, רוחות עזות מנשבות וגשם עז יורד בעצמה - אז אז כמעט ואין סכוי שהקול ישמע למרחק של יותר ממטרים ספורים.

מלמד מוהרנ"ת, שכשתלמידי הצדיק - אתם, ילדים יקרים - אוהבים אחד את השני, מתפשטים דבוריו של הצדיק, ומגיעים למרחוק לכל העולם! וכך לפתע רבבות יהודים מתחילים לחיות חיים של אמונה וקרבת הצדיקים, והכל - בזכות האהבה שבינינו, שעל ידה נעשה האויר זך וצלול. וכך התפשטו דבוריו של הצדיק ללב כל יהודי באשר הוא שם! אשרינו!

מאמר

שעשועון ילדים

ילדים יקרים!

רִבְנוֹ אוֹמֵר שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר יִשְׁנֶה סִגְלָה
מִיַּחֲדָת, וְהִיא, לִזְרֹק חֵץ מְקֻשֶּׁת!
רִבְנוֹ מְגַלֵּה שֶׁעֲנָן זֶה הוּא סִגְלָה לְבָנִים!

עֲלֵיכֶם לִזְרֹק אֶת הַחֵץ מִצֵּד 1 וּלְהִגִּיעַ עַד לְצֵד 2.
עֲלֵיכֶם לְהִתְקַדֵּם לְכוּן הַחֲצִים בְּלִבְד, הָאֲפָשְׁרוֹת
לְהִסְתוֹבֵב יְמִינָה אוֹ שְׂמאלָה הִיא רַק אִם הַחֵץ
מְסֻתָּב לְאוֹתוֹ הַכוּון בְּעִגּוּל.
(הַטְּבִלָּה עִם הַחֲצִים מְצֻרֶפֶת) <

חידה כוחו דרשם יי

3. לֹאֵלוּ מֵאֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּדוֹר הָעֶבֶר, הִיְתָה
"חֲזָקָה" עַל הַחֲדָרוֹנִים הַקְּטָנִים מֵעַל הַצִּיּוֹן
הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתֵּנָא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר
יוֹחָאִי?

1. מָה קָרָה כְּשֶׁהַחֲבֵרָא שִׁבְחוּ אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאִי?

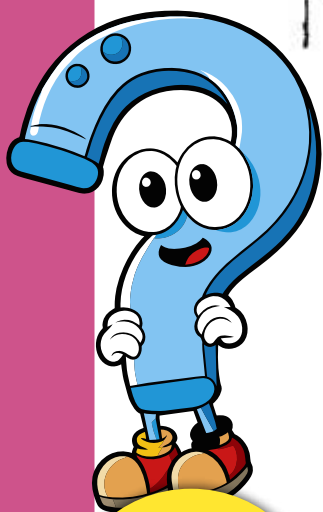
4. מִי מֵאֲנִ"שׁ קָבְעוּ אֶת לוח הַשִּׁישׁ בַּמַּעֲרָת
רִשְׁבִּי, שְׁבוּ חֲקוֹק הַתּוֹרָה שֶׁגִּלָּה רִבְנוֹ עַל
הַבְּטָחַת רִשְׁבִּי, הֲלֹא הִיא הַתּוֹרָה "לְכוּ חֲזוּ"?

2. לְמָה מְסַגֵּל עֵצִים אֲמִירַת לְשׁוֹן הַזֶּהר
הַקְּדוֹשׁ, (אֲפֹלוּ לֹלָא הַבְּנָה)?

אֶת הַתּוֹצָאָה הַסּוּפִית יֵשׁ לְשַׁלַּח בְּכַתֵּב בְּרוּר וְקָרִיא עַד א' בְּסִיּוֹן תשפ"ה הַבַּעַל"ט, לַפֶּקֶס הַמַּעֲרָכָה: 077-
318-37-02 אוֹ לְהַקְלִיט אֶת הַתְּשׁוּבוֹת בְּקוֹל בְּרוּר בְּטֵלְפוֹן הַמַּעֲרָכָה: 02-539-63-63 בְּשִׁלּוּחַ 7 בְּלִבְד,

יֵשׁ לְצִיֵּן בְּאֶפֶן בְּרוּר שֵׁם וְכַתְּבַת מְגוּרִים וְטֵלְפוֹן.

בֵּין הַפּוֹתָרִים נִכְוָנָה יִגְרַל זְכוּי שֶׁל 50 ש"ח בְּרִשְׁת חֲנִיּוֹת סִפְרֵי "אוֹר הַחַיִּים"!

המזכיר!

הַזִּכְרָה לְחֹדֶשׁ נִסָּן הוּא
מִשְׁחָה מֵאִיר חֲשִׁין,
ת"ת בְּרִסְלָב בֵּית שִׁמְשׁ

"הודעתם לבניד"

"ויצעקו..."

ילדים יקרים, החדש, לרגל ימי הספירה נעסק בענין הצעקה והשינה אל ה', ואיך יכול כל ילד לזכות לקיים עצה זו. שהרי רבנו התבטא במעלת עבודת הצעקה, ואמר: "העקר הוא מבטן שאול שונתי". אם כן, עצת הצעקה היא עקר גדול במשנת רבנו הקדוש.

נתחיל בשאלתו של מושי מברכפלד, שברוך ה' זוכה לספר מידי ערב ספירת העמר, יחד עם חבריו הצדיקים. אמנם יש ילדים שצועקים זעקות נוראות המשברות את הלב, אך הוא מטבעו שקט יותר וקשה לו לצעק בקולות כאלו.

א. לכבוד מדור 'הודעתם לבניד'.

זכיתי להתפלל ערבית מדי ערב יחד עם חברי, ובשעת ספירת העמר, בשעה שכלם צועקים כל כך, לפעמים קשה לי להצטרף לזעקות. אכן, לפעמים אני מתעורר וצועק קצת, אך אם הייתם שומעים את חברי צועקים, לא היה צורך להסביר לכם על מה אני מדבר. כיצד אצפה גם אנכי לקיים את עצת רבנו לצעק אל ה' כראוי, למרות טבעי המאפק?

בברכה

מושי מברכפלד

לכבוד מושי היקר!

ברוך ה' שזכיתי התפלל בצותא עם אנשי שלומנו, ועל כן עצם זה שאתה חלק מחבורה שצועקים אל ה' שיהיה ויבשרם, כבר נזקף זכותיהם לחשבונך למעלה. כי זהו מעלת הקבוצ, שכלם נכללים יחד, וכל אחד מוסיף את הנקודה המיוחדת לו, כמו הקטרת שהכניסו בה הרבה סממנים, ויחד יצא ריח מפלא מאוד. בענין הצעקה, שני צדדים למטבע. מצד אחד, אם תקרא קצת בשיחות הר"ו (אות יג', קכ"ט, ש"ב) ובמוד מקומות בספרי רבנו, תראה כמה יקר וחשוב ענין הצעקה אל ה' בכל עת, ובמיוחד בספירת העמר, ואז יבא לך חשק להתגבר על בישנותך וטבעך המאפק, וכן להצטרף עם חברך לזעק. יתכן שבתחלה לא תרגיש חבור לזה, אך בהמשך בעז"ה פתאום יפתח הלב ותזכה לזעק מעמק הלב כראוי.

מצד שני, כל ענין ספירת העמר הוא למצא את הנקודה הפרטית שלי, כפרוש מוהרנ"ת למאמר חז"ל "וספרתם לכם - לעצמכם" כלומר שכל אחד יצעק מנקדת לבו, ולא לנסות דוקא לחקות את השני, כי רק קוף מחקה את האדם... ולכן אין ילד דומה לחברו ואין יום דומה למשנהו - אפלו אצל אותו ילד, לכן למעשה: מצד אחד נסה להצטרף לחבריה, אך בשורה התחתונה תנהג כפי הנקודה שמאירה ללבך בלבד! בהצלחה!

ב. ועתה נעבר לשאלת דוד מליקווד שתמה בכלל למה

צועקים כל כך...

לכבוד מערכת גליון אבקשה,

נקלעתי לארץ ישראל לירושלים בחל המועד פסח, יחד עם משפחתי. והנה בליל מוצאי ראשון של יו"ט הייתי ב'שול' של ברסלב ושמעתי כזאת זעקה אדירה, כמעט ברחתי מבהלה... מדוע באמת צועקים כל כך, והלא הש"ת שומע גם כשמודברים בלחש וברגע?

שלום לה, דוד.

לפני שנכנס לים הבאורים, נאמר במשפט קצר: כשכואב - צועקים! ואכן בשעה שילד צועק אל ה' שישמור אותו מהתאוות, הוא מתעורר שייכאב לו כל חטא ועוון! אך רבנו מגלה עוד סודות רבים בגדלת הצעקה, ונפרט מקצתם:

בשעה שילד יהודי צועק אל ה' על ידי זה הוא זוכה לשבר תאוות לבו, ואז זוכה להתגלות חדשה בתורה! פתאום הוא מבין טוב יותר את הלמוד! כך גם על ידי הצעקה נולדים מוחים קדושים ומקיפים את הילד, ואכן זו היא הדרך הטובה ביותר לקבלת התורה, כי כשיהודים צעקו אל ה' במצרים שמע ה' את צעקתם והוציאם ממצרים והביאם להר סיני! ה' יזכנו

ילדים יקרים!

בחודש הבא נעסק המדור בנושא - חרבן בית המקדש, כיצד אפשר להרגיש את האבל, והאם אפשר להשאר בשמחה?

הנכם מזמנים לשלח שאלות למערכת!

עצה ת (ט) מוזה

מ. באך

אנו צריכים תמיד לעבד את השם ולעלות כל הזמן יותר ויותר בתורה וביראת שמים ולעשות כל מצוה וכל דבר טוב בשמחה ובזמנו. אבל מה יעשה מי שאינו זוכה להתעלות ולהתקרב יותר לבורא יתברך ולצדיק האמת? האם הוא אינו שייך כבר לתורה? האם אין לו קשר למצוות?

השם יתברך צוה לנו שכליל ט"ו ניסן נאכל מצות, נשתה ארבעה כוסות זין ונאכל קרבן פסח, בתנאי שאנחנו טהורים מטמאת מת. ומי שהוא טמא אסור לו לאכול קרבן פסח.

היו יהודים צדיקים שהיו טמאים, אבל לא היו יכולים לומר על המצוה היקרה והקדושה של אכילת קרבן פסח, והם באו בבקשה למשה רבנו: נכון שאנחנו טמאים ואסור לנו לאכול קרבן פסח. אבל אנחנו רוצים לקיים את המצוה היקרה הזו וכן לאכול קרבן פסח!! למה נגרע?!

בזכות צעקתם "נולדה" הזדמנות חדשה - פסח שני! שפרושו: מי שהפסיד את ט"ו ניסן, יוכל לערף את הסדר ולאכול את קרבן הפסח בט"ו איר.

גם מי שאינו זוכה להתקרב אל השם כמו שצריך, גם מי שאינו מצליח לעלות כל הזמן בקדושה ובאמונה, אם רק יבוא ויצעק ויטען אל השם "למה נגרע?!", ירחם עליו הבורא ויקרב אותו אליו והוא יזכה לעלות עליות גדולות, שיהיה ירידה תכלית העליה!!

מקור: לקוטי הלכות, הלכות גבית חוב מהית' ג יח

התבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל

הנוסע הסמוי

פרק 2

